

**TYDZIEŃ MODLITW
O JEDNOŚĆ CHRZEŚCIJAN
18-25 STYCZNIA 2010**

Wy jesteście tego świadkami
(Łk 24,48)

Warszawa 2009

© Copyright by

Rada ds. Ekumenizmu
Konferencji Episkopatu Polski
i
Polska Rada Ekumeniczna

ISSN 0208-9424

Redakcja tekstu:

bp M. Włodzimierz Jaworski
bp Tadeusz Pikus
bp Edward Puślecki
bp Zdzisław Tranda
ks. Henryk Paprocki
ks. Sławomir Pawłowski SAC

Przygotowanie do druku:

ks. Sławomir Pawłowski SAC

Część I

WPROWADZENIE

1. Uwagi Redakcji przygotowującej polski materiał do korzystania w czasie Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan w 2010 r.

Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan, zaproponowany w 1908 r. przez ks. Paula Wattsona, jest obchodzony między dniem niegdyś wspominającym św. Piotra (18 stycznia) a dniem upamiętniającym św. Pawła (25 stycznia). Tydzień, który przypada w dziesiątym roku Trzeciego Tysiąclecia, ma hasło: *Wy jesteście tego świadkami* (Łk 24, 48). Zostało ono zaproponowane i opracowane wraz z innymi materiałami pomocniczymi przez ekumeniczną grupę chrześcijan ze Szkocji. W jej skład weszli duchowni i świeccy przedstawiciele różnych wyznań (więcej na temat sytuacji ekumenicznej w Szkocji znajduje się w końcowej części broszury). Ostateczna forma materiałów została wypracowana na spotkaniu przedstawicieli Komisji „Wiara i Ustrój” Światowej Rady Kościołów oraz Papieskiej Rady ds. Popierania Jedności Chrześcijan. Spotkanie to odbyło się w rzymskokatolickim międzydiecezjalnym seminarium duchownym Scotus College w Glasgow. W pracach udział wzięli przedstawiciele Szkockiego Kościoła Episkopalnego, Armii Zbawienia, Kościoła Szkocji, Kościoła Rzymskokatolickiego i Zjednoczonego Kościoła Reformowanego.

1. Polska adaptacja materiału pomocniczego dokonana została wspólnie przez: Radę ds. Ekumenizmu Konferencji Episkopatu Polski (KEP) Kościoła Rzymskokatolickiego oraz Polską Radę Ekumeniczną (PRE). Redakcji zeszytu na Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan przewodniczyli: ze strony Kościoła Rzymskokatolickiego – bp prof. dr hab. Tadeusz Pikus, ze strony Polskiej Rady Ekumenicznej – bp dr Edward Puślecki (Kościół Ewangelicko-Methodystyczny w RP). Ponadto w skład Komisji weszli: bp Zdzisław Tranda (Kościół Ewangelicko-Reformowany w RP), bp Włodzimierz M. Jaworski (Kościół Starokatolicki Mariawitów w RP), ks. dr Henryk Paprocki (Polski Autokefaliczny Kościół Prawosławny) oraz ks. dr Sławomir Pawłowski SAC (Kościół Rzymskokatolicki).
2. Po raz trzynasty w historii polskiego ekumenizmu publikowana jest wspólna broszura na Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan. Teksty nowotestamentowe, psalmy oraz fragmenty ksiąg dydaktycznych pochodzą z ekumenicznego przekładu zaakceptowanego przez 11 Kościołów w Polsce, a wydanego przez

Towarzystwo Biblijne w Polsce. Pozostałe teksty pochodzą z tłumaczenia Biblii wydanej także przez Towarzystwo Biblijne w Polsce (tzw. Biblia Warszawska). Rozważania biblijne (homilie) opracowane zostały przez przedstawicieli Kościoła Rzymskokatolickiego.

3. Na nabożeństwach centralnych w diecezjach Kościoła Rzymskokatolickiego, na które zapraszani są duchowni i świeccy z bratnich Kościołów chrześcijańskich, zalecane jest organizowanie nabożeństwa słowa Bożego. Jeżeli jednak raczej duszpasterskie podpowiadają, że ze względu na większy udział wiernych, wskazane jest umieszczenie modlitw o jedność chrześcijan w ramach Mszy św., skorzystać należy z tekstów mszalnych *O jedność chrześcijan z Mszału Rzymskiego* (s. 136''-140''), rozbudowując i wzbogacając część wstępną oraz zakończenie w treści ekumeniczne. W czytaniach należy posłużyć się tekstami z niniejszej broszury. To samo dotyczy modlitwy powszechnej wiernych; można skorzystać z zamieszczonych w broszurze wzorów lub samodzielnie ułożyć wezwania. Szczególne znaczenie ma niedziela przypadająca w Tygodniu Modlitw, która powinna zawierać homilię/kazanie oraz modlitwy o jedność chrześcijan.
4. Zwyczajem przyjętym w Polsce na nabożeństwach ekumenicznych stosowana jest gościnna wymiana kaznodziei: na nabożeństwach katolickich słowo Boże głosi zaproszony duchowny z innego Kościoła chrześcijańskiego; księża katolicy natomiast winni posługiwać słowem Bożym w świątyniach i kaplicach bratnich Kościołów. Jeżeli kazanie wygłasza przedstawiciel jednego nurtu chrześcijaństwa, pozdrowienie do zgromadzonych przekazać mogą przedstawiciele innych tradycji.
5. Na nabożeństwa Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan należy zapraszać duchownych i wiernych bratnich Kościołów chrześcijańskich, a także zachęcać wiernych własnego Kościoła do udziału w nabożeństwach w świątyniach i kaplicach Kościołów innych tradycji. Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan przypada w dniach od 18 do 25 stycznia, jednakże dążenie do jedności chrześcijan nie ogranicza się do tego jednego tygodnia w roku. Od dawna uznanym czasem modlitwy o jedność są święta Pięćdziesiątnicy oraz różne dni świąt religijnych czy narodowych. Teksty z Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan mogą służyć pomocą przez cały rok przy organizowaniu takich nabożeństw. Mogą też być wykorzystywane w innej stosownej porze roku podczas ekumenicznych spotkań, godzin biblijnych, w pracy duszpasterskiej wśród młodzieży, studentów, dorosłych.
6. Ponieważ broszura ta trafi do parafii rzymskokatolickich oraz do parafii innych wyznań, a także do Polonii, o której pamiętamy i której z chęcią udostępniamy nasze materiały, podajemy zwięzłą informację o Polskiej Radzie Ekumenicznej (PRE). Swymi korzeniami sięga ona czasów II wojny światowej. Formalnie zarejestrowana została w 1946 r., tj. jeszcze przed oficjalnym powstaniem Światowej Rady Kościołów. W jej skład wchodzi aktualnie następujące Kościoły:

- Polski Autokefaliczny Kościół Prawosławny
- Kościół Ewangelicko-Augsburski w RP
- Kościół Ewangelicko-Reformowany w RP
- Kościół Ewangelicko-Methodystyczny w RP
- Kościół Polskokatolicki w RP
- Kościół Starokatolicki Mariawitów w RP
- Kościół Chrześcijań Baptystów w RP.

Chrześcijańska Akademia Teologiczna i Towarzystwo Biblijne w Polsce mają status członków stowarzyszonych.

Polska Rada Ekumeniczna pielęgnuje tradycje ekumeniczne, nawiązując do nurtu polskiej myśli religijnej, który opowiada się za wolnością, równouprawnieniem i poszanowaniem wyznań. Troszczy się o umocnienie atmosfery duchowej, sprzyjającej jedności chrześcijan, w myśl arcykapłańskiej modlitwy Pana Kościoła, *aby wszyscy byli jedno* (J 17,21). Czyni to w nawiązaniu do zasad i w zgodzie z wytycznymi światowego ruchu ekumenicznego. Cel Polskiej Rady Ekumenicznej został określony w jej statucie następującymi słowami: *Duchowe zbliżenie i pielęgnowanie braterskich stosunków między Kościołami.*

7. Redakcja tegorocznego zeszytu Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan życzy wszystkim Kościołom licznego udziału duchownych i wiernych w nabożeństwach, a także żarliwej modlitwy kierowanej przez Ducha Świętego do Boga Ojca oraz zbratania serc uczestników ekumenicznych modłów z różnych Kościołów chrześcijańskich, by lud Boży zgromadzony w kościołach i kaplicach mógł przeżywać głębokie doświadczenie Bożej obecności. Jesteśmy przekonani o tym, że rozpoczęte trzecie tysiąclecie chrześcijaństwa stworzy możliwości przewyciężenia podziałów, by Ewangelia mogła być jeszcze skuteczniej zwiastowana i urzeczywistniana w życiu jednostek i całego Kościoła w naszym kraju.

Polska Rada Ekumeniczna

bp Edward Puślecki

bp Zdzisław Tranda

bp Włodzimierz M. Jaworski

ks. Henryk Paprocki

Kościół Rzymskokatolicki

bp Tadeusz Pikus

ks. Sławomir Pawłowski SAC

2. Tekst biblijny rozważany w czasie Tygodnia Modlitw: Łk 24,1-53

Zmartwychwstanie Jezusa (Łk 24,1-12)

W pierwszy dzień tygodnia wczesnym rankiem poszły do grobu, niosąc przygotowane aromatyczne olejki. Zauważyły, że kamień od grobowca był odsunięty. Gdy weszły do środka, nie znalazły tam ciała Pana Jezusa. Wtedy stanęły bezradne. Nagle pojawili się przy nich dwaj mężczyźni w lśniących szatach. Przestraszone pochyliły głowy ku ziemi, a oni powiedzieli do nich: Dlaczego szukacie Żyjącego wśród umarłych? Nie ma Go tu, zmartwychwstał. Przypomnijcie sobie, co wam powiedział, gdy był jeszcze w Galilei: Syn Człowieczy musi być wydany w ręce grzesznych ludzi i ukrzyżowany, ale trzeciego dnia zmartwychwstanie. Wtedy przypomniały sobie Jego słowa, wróciły od grobu i przekazały to wszystkiemu Jedenastu oraz wszystkim pozostałym. A były to: Maria Magdalena, Joanna i Maria, matka Jakuba, oraz pozostałe kobiety, które były z nimi. Opowiadały o tym apostołom, ale słowa te wydały im się tak niedorzeczne, że nie uwierzyli. Piotr jednak wstał i pobiegł do grobu. Schylił się i zobaczył tylko płótna. Wrócił więc zdumiony tym, co się wydarzyło.

W drodze do Emmaus (Łk 24,13-35)

W tym samym dniu dwaj z nich szli do wioski zwanej Emmaus, oddalonej sześćdziesiąt stadiów od Jeruzalem. Rozmawiali z sobą o tym wszystkim, co się wydarzyło. Gdy tak rozmawiali i rozprawiali, sam Jezus przybliżył się i szedł z nimi. Lecz ich oczy były jakby zasłonięte, tak że Go nie poznali. On zaś zapytał ich: O czym tak rozmawiacie, idąc? Zatrzymali się zasmuceni. A jeden z nich, który miał na imię Kleofas, odpowiedział: Ty jesteś chyba jedynym przybyszem w Jeruzalem, który nie wie o tym, co tam się stało w tych dniach. Zapytał ich: O czym? Oni zaś odpowiedzieli: O tym, co dotyczy Jezusa z Nazaretu, który był wielkim prorokiem w działaniu i w mowie przed Bogiem i całym ludem, o tym, jak arcykapłani i przywódcy wydali Go na śmierć i ukrzyżowali. A my spodziewaliśmy się, że On właśnie ma wybawić Izraela. Dzisiaj upływa już trzeci dzień, jak się to wszystko stało. Także niektóre kobiety z naszego grona zdumiały nas: będąc rano przy grobie, nie znalazły Jego ciała. Przyszły i opowiadały, że miały widzenie aniołów, którzy mówili, że On żyje. Wtedy niektórzy z nas poszli do grobu i zastali wszystko tak, jak opowiadały kobiety, ale Jego nie zobaczyli. Na to On powiedział do nich: O, bezmyślni i zbyt nieczułego serca, by wierzyć we wszystko, co powiedzieli prorocy. Przecież Mesjasz musiał to wycierpieć, by wejść do swojej chwały. Następnie zaczynając od Mojżesza i wszystkich proroków, wyjaśnił im, co we wszystkich Pismach odnosiło się do Niego.

Gdy przybliżyli się do wioski, do której zmierzali, On sprawiał wrażenie, że chce pójść dalej. Oni jednak nalegali: Pozostań z nami, bo dzień mija i nadchodzi już wieczór. Wszedł więc, by zostać z nimi. A gdy zasiadł z nimi przy stole, wziął chleb, pobłogosławił, połamał go i podał im. Wtedy otworzyły się im oczy i poznali Go, lecz On stał się dla nich niewidzialny. I powiedzieli do siebie: Czy serce nie biło nam mocniej, gdy mówił do nas w drodze i wyjaśniał Pisma? Powstali i o tej samej godzinie wrócili do Jeruzalem. Tam zastali zgromadzonych Jedenastu i innych z nimi, którzy mówili: Pan naprawdę zmartwychwstał i ukazał się Szymonowi. Oni natomiast opowiadali, co wydarzyło się w drodze i jak Go rozpoznali przy łamaniu chleba.

Zmartwychwstały ukazuje się uczniom (Łk 24,36-49)

Gdy to mówili, sam Jezus stanął pomiędzy nimi i powiedział: Pokój wam. Oni przerazili się i przestraszeni myśleli, że widzą ducha. A On ich zapytał: Dlaczego jesteście zatrwożeni? Dlaczego wątpliwości ogarniają wasze serca? Zobaczcie Moje ręce i stopy – to Ja jestem. Dotknijcie Mnie i zobaczcie – przecież duch nie ma ciała ani kości, a jak widzicie, Ja mam. Gdy to powiedział, pokazał im ręce i stopy. Kiedy zaś z radości jeszcze nie dowierzali i byli zdumieni, zapytał ich: Macie tu coś do jedzenia? Podali Mu kawałek pieczonej ryby. A On wziął i zjadł w ich obecności.

Potem zwrócił się do nich: To właśnie wam mówiłem, gdy byłem jeszcze z wami, że musi się spełnić wszystko, co jest o Mnie napisane w Prawie Mojżesza, u Proroków i w Psalmach. Wtedy otworzył ich umysły, aby rozumieli Pisma. I powiedział im: Zostało przecież napisane, że Mesjasz będzie cierpiał i trzeciego dnia powstanie z martwych. W imię Jego będzie głoszone wszystkim narodom wezwanie do opamiętania dla odpuszczenia grzechów, zaczynając od Jeruzalem. **Wy jesteście tego świadkami.** Oto Ja posyłam wam Obietnicę Mojego Ojca. Dlatego pozostańcie w mieście dopóki nie przyjmiecie mocy z wysokości.

Wniebowstąpienie Jezusa (Łk 24,50-53)

Potem wyprowadził ich aż do Betanii, podniósł ręce i pobłogosławił. Podczas gdy ich błogosławił, rozstał się z nimi i został uniesiony do nieba. Oni zaś oddali Mu pokłon i z wielką radością wrócili do Jeruzalem. Przez cały czas przebywali w świątyni, wielbiąc Boga.

3. Wprowadzenie do tematu Tygodnia: *Wy jesteście tego świadkami (Łk 24,48)*

W ubiegłym wieku pojednanie między chrześcijanami przybierało różnorodne formy, a duchowy ekumenizm pokazał, jak ważna dla chrześcijańskiej jedności jest modlitwa. Sporo energii włożono w badania teologiczne, które doprowadziły do wielu doktrynalnych uzgodnień. Praktyczne działania między Kościołami na gruncie socjalnym doprowadziły do stworzenia nowych inicjatyw. Obok tych głównych osiągnięć duże znaczenie miało także pytanie o zaangażowanie misyjne. Światowa Konferencja Misyjna, która odbyła się w Edynburgu w 1910 r., uznawana jest za początek nowoczesnego ruchu ekumenicznego.

Misja i jedność

Niestety, nie dla każdego więź między misjonarskim wysiłkiem a pragnieniem chrześcijańskiej jedności jest oczywista. Jednak zaangażowanie misyjne Kościoła powinno iść w parze z jego ekumenicznym zobowiązaniem, ponieważ już przez chrzest wszyscy stajemy się jednością, co zobowiązuje nas do życia w łączności duchowej z innymi chrześcijanami. Bóg stworzył nas siostrami i braćmi w Chrystusie i to właśnie jest fundamentalnym świadectwem, do którego zostaliśmy powołani.

Historia pokazuje, że misjonarze często zadawali pytania o jedność chrześcijańską, ponieważ chcieli uniknąć rywalizacji w obliczu ogromnych potrzeb ludzkich, zarówno duchowych, jak i materialnych. Terytoria, na których prowadzono ewangelizację, były podzielone i często zdarzało się, że misjonarze z różnych Kościołów łączyli swoje wysiłki i tworzyli wspólne projekty, jak na przykład tłumaczenie Biblii. Wspólna praca nad Słowem Bożym skłaniała też do refleksji nad podziałami wśród chrześcijan.

Śmiało można mówić o istniejącej rywalizacji między misjonarzami, wysyłanymi z różnych Kościołów, jednak wspomnieć też należy, iż to właśnie oni byli pierwszymi, którzy zrozumieli, jaką tragedią jest podział w chrześcijaństwie. Europa zdążyła się przyzwyczaić do podziałów między Kościołami, jednak dla misjonarzy głoszących Ewangelię ludziom, którzy nigdy wcześniej o Chrystusie nie słyszeli, podziały te stanowiły wielki problem. Powodem podziałów w Kościele były różnice teologiczne, ale nie należy też zapominać o ich politycznym, historycznym i intelektualnym kontekście. Czy to wszystko było jednak wystarczającym usprawiedliwieniem do przekazania ich ludziom, którzy byli na początku drogi ku poznaniu Chrystusa?

Już od samego początku nowo utworzone Kościoły zauważały różnicę między nauczaniem o miłości do bliźniego, według której ludzie mieli żyć, a rzeczywistością, w której widoczny był podział między głosicielami słowa Bożego. Widać więc, jak trudno było nauczać o pojednaniu w Jezusie Chrystusie, gdy ci, którzy powinni tworzyć jedność przez chrzest, kłócą się lub walczą między sobą. Problem ten został poruszony przez uczestników Konferencji Misyjnej w 1910 r.

Konferencja Misyjna w Edynburgu w 1910 r.

Oficjalne delegacje protestanckich towarzystw misyjnych, wywodzących się z różnorodnych gałęzi protestantyzmu (w tym i z Kościoła Anglikańskiego) oraz przedstawiciel Kościoła Prawosławnego spotkali się latem 1910 r. w stolicy Szkocji. Zadaniem Konferencji była pomoc misjonarzom w skoordynowaniu ich pracy. Należy zaznaczyć, że zaproszono tylko towarzystwa, które działały na nowych obszarach – tam, gdzie przesłanie Ewangelii jeszcze nie było znane. Towarzystwa misyjne, działające w Ameryce Południowej i na Środkowym Wschodzie, gdzie od dawna obecny był już Kościół Rzymskokatolicki lub Prawosławny, nie zostały na Konferencję zaproszone.

Edynburg został wybrany na miejsce Konferencji z powodów kulturowych oraz intelektualnych. Także sława miejscowych teologów oraz dostojników kościelnych miała duży wpływ na ten wybór. W bieżącym roku mija setna rocznica Konferencji Edynburskiej. Z tego też powodu promotorzy Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan postanowili zaprosić szkockie Kościoły do przygotowania tegoż Tygodnia w 2010 r., który będzie połączony z uroczystościami z okazji setnej rocznicy Konferencji Edynburskiej, odbywającymi się pod hasłem „Świadczyć o Chrystusie dzisiaj”. W odpowiedzi na zaproszenie Kościoły szkockie zaproponowały jako temat słowa z Ewangelii św. Łukasza *Wy jesteście tego świadkami* (Łk 24, 48; przekład ekumeniczny).

Biblijny temat *Wy jesteście tego świadkami*

O tym, jak ważne jest życie głosicieli słowa Bożego w jedności mówił w Wieczerniku sam Jezus Chrystus: *Aby wszyscy byli jedno, jak Ty, Ojczy, we Mnie, a Ja w Tobie, żeby i oni byli w nas, aby świat uwierzył, że Ty Mnie posłałeś* (J 17, 21).

W tym roku Kościoły szkockie zaprosiły nas, byśmy po raz kolejny wysłuchali słów Jezusa Chrystus: *I powiedział im: Zostało przecież napisane, że Mesjasz będzie cierpiał i trzeciego dnia powstanie z martwych. W imię Jego będzie głoszone wszystkim narodom wezwanie do opamiętania dla odpuszczenia grzechów, zaczynając od Jeruzalem. Wy jesteście tego świadkami* (Łk 24, 46-48) i abyśmy rozważali te słowa każdego dnia.

Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan 2010 r. zachęca nas do rozważenia słów zapisanych w rozdziale 24 Ewangelii św. Łukasza. Znajdziemy tam historię

przestraszonych kobiet przy grobie Jezusa, dwóch uczniów w drodze do Emaus czy też historię o jedenastu uczniach ogarniętych zwątpieniem i strachem. Historie te mówią o ludziach, którzy spotkali zmartwychwstałego Chrystusa i zostali wysłani, by głosić to, co widzieli. Zadanie to zostało postawione przed Kościołem przez samego Jezusa Chrystusa i to ci, którzy zostali pojednani z Bogiem i w Bogu, powinni głosić prawdę o sile zbawienia w Jezusie Chrystusie. I chociaż świadectwo Marii Magdaleny, Piotra czy też uczniów z Emaus wyrażone jest nieco inaczej, to przecież każde z nich wskazuje na zwycięstwo Jezusa Chrystusa nad potęgą śmierci. Tak i Kościoły, chociaż nieraz mówią w bardzo specyficzny sposób, powinny mówić o zwycięstwie Chrystusa – zwycięstwie nie tylko nad śmiercią, ale i nad naszymi, ludzkimi podziałami.

Osiem dni

W ciągu Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan będziemy rozważać 24 rozdział Ewangelii św. Łukasza, zwracając szczególną uwagę na pytania Jezusa Chrystusa do Jego uczniów oraz pytania uczniów do Nauczyciela. Każde z tych pytań zachęca do zastanowienia się nad podziałem chrześcijan i jak, konkretnie, możemy temu przeciwdziałać. Każdy z nas jest świadectwem Bożej miłości, ale powinniśmy starać się być w tym jeszcze lepsi. Jak to osiągnąć? Odpowiedź dają nam tematy poszczególnych dni:

Dzień 1: *Świadczyć przez celebrowanie życia;*

Dzień 2: *Świadczyć przez dzielenie doświadczeń;*

Dzień 3: *Świadczyć przez czujność;*

Dzień 4: *Świadczyć przez celebrowanie dziedzictwa wiary;*

Dzień 5: *Świadczyć przez cierpienie;*

Dzień 6: *Świadczyć przez wierność Pismu;*

Dzień 7: *Świadczyć przez nadzieję i ufność;*

Dzień 8: *Świadczyć przez gościnność.*

Edynburg 2010

Stulecie Konferencji Misyjnej, która odbyła się w Edynburgu przed wiekiem, będzie uczczone w czerwcu 2010 r. Szczegółowe informacje można znaleźć na stronie internetowej www.edinburgh2010.org. Organizatorzy chcą, by to spotkanie stało się okazją do dziękczynienia Bogu, który umożliwił rozwój pracy misyjnej. Przeznaczono również miejsce dla modlitwy o czytelne świadectwo, które Kościoły powinny nieść wspólnie przez XXI wiek.

Spotkanie powinno stać się płaszczyzną wymiany doświadczeń i dyskusji o praktyce i perspektywach pracy misyjnej przedstawicieli różnych tradycji kościelnych.

Świat zmienił się ogromnie od 1910 r. i sprawy związane z prowadzeniem misji powinny być przemyślane niemal zupełnie od nowa. Sekularyzacja i dechrystianizacja, nowe sposoby komunikacji, relacje międzywyznaniowe w ramach chrześcijaństwa i dialog między religiami niosą wiele tematów do dyskusji. I gdy wszyscy chrześcijanie zgadzają się, że Chrystusowi uczniowie powinni składać świadectwo o Nim, to jednak ciągle trudno nam dotrzeć do wspólnego rozumienia tego, czym dzisiaj powinna być misja. Między poszczególnymi Kościołami nie brak dyskusji na ten temat, czy więc nie powinna ona zaowocować próbą wypracowania wspólnego stanowiska?

Tak w 1910 r. jak i w 2010 r. chrześcijanie mają na sercu jedną myśl – dla naszego człowieczeństwa, zranionego podziałami, Ewangelia nie jest luksusem lecz najpilniejszą potrzebą. Jednak Ewangelia nie może być zwiastowana głosami, wśród których brak harmonii. W Chrystusie ci wszyscy, którzy są przepelnieni nienawiścią, mogą znaleźć ścieżkę do pojednania. W Chrystusie ci, których wszystko dzieli, mogą znaleźć radość z życia jako bracia i siostry. *Wy jesteście tego świadkami...*

*Opracował: ks. Wawrzyniec Markowski
Kościół Ewangelicko-Methodystyczny*

Część II

NABOŻEŃSTWO

Zaproponowane nabożeństwo jest polską adaptacją nabożeństwa opracowanego przez chrześcijan ze Szkocji.

- P** – przewodniczący nabożeństwa
(przewodnictwo może być podzielone między kilku duchownych)
- W** – wierni (wszyscy zgromadzeni)

1. Liturgia wstępna

Pieśń na wejście

W tym czasie duchowni oraz inne osoby posługujące mogą wejść w procesji. Można wnieść księgę Pisma Świętego.

Pozdrowienie

- P** – Miłość Boga Ojca, łaska naszego Pana Jezusa Chrystusa i dar jedności w Duchu Świętym, niech będą z wami wszystkimi.
- W** – I z duchem twoim.

Słowo wstępne

Po powitaniu czy przedstawieniu obecnych można krótko wprowadzić w ideę tego nabożeństwa oraz całego Tygodnia (patrz wyżej: „Wprowadzenie do tematu”).

Akt pokuty

- P** – Przepróśmy Boga za nasze grzechy, za to, że nie byliśmy w świecie wiarygodnymi świadkami Chrystusa.
- Chwila ciszy.*

- P** – Panie, nasze serca są nieskore do wiary, a my smutni i zawiedzeni, zmiłuj się nad nami!
- W** – Zmiłuj się nad nami!
- P** – Chryste, nasze oczy są często na uwięzi, tak iż Ciebie nie rozpoznajemy, zmiłuj się nad nami!
- W** – Zmiłuj się nad nami!

P – Panie, jesteśmy podzieleni i brakuje nam gorliwości apostołów, zmiłuj się nad nami!

W – Zmiłuj się nad nami!

P – Niech się zmiłuje nad nami Bóg wszechmogący, a odpuściwszy nam grzechy doprowadzi nas do życia wiecznego.

W – Amen.

Modlitwa

P – Módlmy się.

Wszechmogący i miłosierny Ojcze,

Ty sprawiłeś, że Jezus Chrystus, Twój Syn,

wypełnił zapowiedzi proroków

i jako cierpiący Mesjasz wszedł do chwały zmartwychwstania.

On towarzyszy nam w doczesnym pielgrzymowaniu,

a przez swego Ducha wyjaśnia nam Pisma i łamie dla nas chleb.

Otwórz nasze oczy i rozpal serca,

abyśmy potrafili Go słuchać,

a przyobleczeni mocą z wysoka

stali się Jego wiarygodnymi świadkami.

Przez naszego Pana Jezusa Chrystusa, Twojego Syna, który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, Bóg przez wszystkie wieki wieków.

W – Amen.

2. Liturgia Słowa Bożego

Zaleca się przeczytać cały 24 rozdział Ewangelii według św. Łukasza.

Można go podzielić na fragmenty:

1) Łk 24,1-12 (*orędzie paschalne przy pustym grobie*)

2) Łk 24,13-35 (*ukazanie się Zmartwychwstałego w drodze do Emaus*)

3) Łk 24,36-53 (*ukazanie się Jedenastu i wniebowstąpienie*)

Możliwe jest także wybranie tylko jednego fragmentu.

Przed Ewangelią i po niej, a nawet po każdym jej fragmencie, można zaśpiewać pieśń, zwłaszcza wielkanocną.

Homilia

Wyznanie wiary

P – Oświeceni Bożym słowem wyznajmy wspólną wiarę:

W – Wierzę w Boga, Ojca wszechmogącego, Stworzyciela nieba i ziemi.
 I w Jezusa Chrystusa, Syna Jego jedyne, Pana naszego,
 który się począł z Ducha Świętego, narodził się z Maryi Panny,
 umęczon pod Ponckim Piłatem, ukrzyżowan,
 umarł i pogrzebion, zstąpił do piekieł,
 trzeciego dnia zmartwychwstał, wstąpił na niebiosa;
 siedzi po prawicy Boga, Ojca wszechmogącego,
 stamtąd przyjdzie sądzić żywych i umarłych.
 Wierzę w Ducha Świętego, święty Kościół powszechny,
 świętych obcowanie, grzechów odpuszczenie,
 ciała zmartwychwstanie, żywot wieczny. Amen.

Znak pokoju

P – Panie Jezu Chryste, Ty powiedziałeś swoim apostołom: „Pokój wam zostawiam, pokój mój wam daję”. Prosimy Cię, nie zważaj na grzechy nasze, lecz na wiarę swojego Kościoła i zgodnie z Twoją wolą napełniaj go pokojem i doprowadź do pełnej jedności. Który żyjesz i królujesz na wieki wieków.

W – Amen.

P – Pokój Pański niech zawsze będzie z wami.

W – I z duchem twoim.

P – Przekażcie sobie znak pokoju.

3. Modlitwy wstawiennicze i dziękczynne

Modlitwy wstawiennicze - zob. Część IV

Modlitwa Pańska

P – Pouczeni przez Zbawiciela i posłuszni Jego słowom, ośmielamy się mówić:

W – Ojcze nasz...

Albowiem Twoje jest królestwo i moc, i chwała na wieki wieków.

Amen.

Modlitwa dziękczynna (zaczepnięta częściowo z Piątej Modlitwy Eucharystycznej [A] z Mszału Rzymskiego)

P – Dzięki Ci składamy, Boże, nasz Ojcze, Stwórco świata i Źródło życia. Ty nie zostawiasz nas samych na drodze życia, ale pośród nas żyjesz i działasz. Twoją potężną mocą prowadziłeś lud błądzący na pustyni, a dziś przenikasz swój Kościół, pielgrzymujący na świecie, światłem i mocą swojego Ducha. Przez Chrystusa, Twojego Syna i naszego Pana, prowadzisz nas na drogach czasu ku doskonałej radości swojego królestwa. Wdzięczni za te dary błogosławimy Cię i wysławiamy po wszystkie wieki wieków.

W – Amen.

Ogłoszenia końcowe i podziękowania.

4. Błogosławieństwo i rozesłanie

Błogosławieństwo może być udzielone przez kilku duchownych

P – Pan z wami.

W – I z duchem twoim.

P – Bóg, który przez śmierć i zmartwychwstanie swojego Syna dokonał naszego odkupienia, niech was napełni radością swojego błogosławieństwa.

W – Amen.

P – Chrystus przebywa w chwale Ojca, a jednocześnie jest z nami aż do końca świata, niech wam pozwoli doświadczać swojej obecności.

W – Amen.

P – Niech ogień Ducha Świętego oczyści wasze serca i przeniknie was swoim światłem.

W – Amen.

P – Niech was błogosławi Bóg wszechmogący: Ojciec i Syn, i Duch Święty.

W – Amen.

P – Idźcie w pokoju Chrystusa. Alleluja, alleluja!

W – Bogu niech będą dzięki. Alleluja, alleluja!

Pieśń na zakończenie

Część III

POSZCZEGÓLNE DNI TYGODNIA

DZIEŃ PIERWSZY – poniedziałek 18 stycznia 2010 r.

Temat dnia: *Świadczyć przez celebrowanie życia*

CZYTANIE I: Rdz 1,1.26-31

Czytanie z Księgi Rodzaju

Na początku stworzył Bóg niebo i ziemię.

Potem rzekł Bóg: Uczyńmy człowieka na obraz nasz, podobnego do nas i niech panuje nad rybami morskimi i nad ptactwem niebios, i nad bydłem, i nad całą ziemią, i nad wszelkim płazem pełzającym po ziemi. I stworzył Bóg człowieka na obraz swój. Na obraz Boga stworzył go. Jako mężczyznę i niewiastę stworzył ich. I błogosławił im Bóg, i rzekł do nich Bóg: Rozradzajcie się i rozmnażajcie się, i napełniajcie ziemię, i czyńcie ją sobie poddaną; panujcie nad rybami morskimi i nad ptactwem niebios, i nad wszelkimi zwierzętami, które się poruszają po ziemi! Potem rzekł Bóg: Oto daję wam wszelką roślinę wydającą nasienie na całej ziemi i wszelkie drzewa, których owoc ma w sobie nasienie: niech będzie dla was pokarmem! Wszystkim zaś dzikim zwierzętom i wszelkiemu ptactwu niebios, i wszelkim płazom na ziemi, w których jest tchnienie życia, daję na pokarm wszystkie rośliny. I tak się stało.

I spojrział Bóg na wszystko, co uczynił, a było to bardzo dobre. I nastał wieczór, i nastał poranek - dzień szósty.

Oto Słowo Boże.

PSALM RESPNSORYJNY: Ps 104 [103] 1-7.14.24-34

Refren: Błogosławiony jest nasz Pan i Stwórca

Błogosław, duszo moja, PANA!

PANIE, Boże mój, jesteś bardzo wielki,
odziałeś się w chwałę i majestat.

Okryłeś się światłością jak szatą,
rozpostarłeś niebiosa jak namiot.

Refren: Błogosławiony jest nasz Pan i Stwórca

Zbudowałeś na wodach swoje górne komnaty,
 obłoki to Twoje rydwany,
 poruszasz się na skrzydłach wiatru.
 Mianowałeś wichry swoimi posłańcami,
 a ogniste płomienie swoimi sługami.

Refren: Błogosławiony jest nasz Pan i Stwórca

Utwierdziłeś ziemię na jej fundamentach
 – nie zachwieje się na wieki.
 Okryłeś ją oceanem jak szatą,
 wody stanęły ponad górami
 – przed Twoją groźbą uciekły,
 rozpierzchły się na głos Twojego grzmotu.

Refren: Błogosławiony jest nasz Pan i Stwórca

Sprawiasz, że trawa wyrasta dla bydła,
 a dla człowieka jadalne rośliny,
 aby z ziemi czerpał pokarm,
 wino, które rozwesela serce człowieka,
 oliwę, od której lśni twarz,
 i chleb, który krzepi serce.

Refren: Błogosławiony jest nasz Pan i Stwórca

PANIE, jak liczne są Twoje dzieła
 – wszystkie mądrze uczyniłeś,
 pełna jest ziemia
 Twoich stworzeń!

Refren: Błogosławiony jest nasz Pan i Stwórca

Oto morze wielkie i rozległe,
 a w nim niezliczona ilość małych i wielkich zwierząt.
 Pływają po nim okręty i Lewiatan,
 którego stworzyłeś, aby się w nim bawił.

Refren: Błogosławiony jest nasz Pan i Stwórca

To wszystko czeka na Ciebie,
 by dostać pokarm we właściwym czasie.
 Gdy im dajesz, przyjmują,
 gdy otwierasz rękę, sycą się dobrem.

Refren: Błogosławiony jest nasz Pan i Stwórca

Kiedy skrywasz oblicze, trwożą się,

kiedy odbierasz im ducha, giną,
stają się prochem.
Posyłasz swego Ducha i zostają stworzone,
i odnawiasz oblicze ziemi.

Refren: Błogosławiony jest nasz Pan i Stwórca

Niech chwała PANA trwa na wieki,
niech PAN się raduje z dzieł swoich!
Ziemia drży, gdy On na nią spogląda,
góry dymią, gdy On ich dotyka.

Refren: Błogosławiony jest nasz Pan i Stwórca

Będę śpiewał PANU przez całe życie,
będę grał Bogu, póki będę istniał.
Niech będzie Mu miła pieśń moja,
będę radował się w PANU!

CZYTANIE II: 1 Kor 15,12-20

Czytanie z Pierwszego Listu świętego Pawła Apostoła do Koryntian

Skoro się więc głosi, że Chrystus został wskrzeszony z martwych, dlaczego niektórzy pośród was mówią, że nie ma zmartwychwstania? Jeśli zaś nie ma zmartwychwstania, to i Chrystus nie został wskrzeszony. A jeśli Chrystus nie został wskrzeszony, daremne jest nasze głoszenie, daremna też jest wasza wiara. My natomiast okazujemy się fałszywymi świadkami Boga, gdyż przeciw Bogu zaświadczyliśmy, że wskrzesił Chrystusa, którego nie wskrzesił, jeżeli rzeczywiście umarli nie są wskrzeszani. Jeśli bowiem umarli nie są wskrzeszani, to i Chrystus nie został wskrzeszony. A jeśli Chrystus nie został wskrzeszony, daremna jest wasza wiara, trwacie jeszcze w swoich grzechach. Także i ci, którzy zasnęli w Chrystusie, są zgubieni. Jeżeli tylko w tym życiu pokładamy nadzieję w Chrystusie, jesteśmy bardziej niż wszyscy ludzie godni pożałowania.

Tymczasem jednak Chrystus został wskrzeszony z martwych jako pierwszy z tych, którzy umarli.

Oto Słowo Boże.

Alleluja, alleluja, alleluja.

Jezus Chrystus śmierć zwyciężył,
a na życie rzucił światło przez Ewangelię.

Alleluja, alleluja, alleluja.

EWANGELIA: Łk 24,1-5**Słowa Ewangelii według świętego Łukasza**

W pierwszy dzień tygodnia wczesnym rankiem [niewiasty] poszły do grobu, niosąc przygotowane aromatyczne olejki. Zauważyły, że kamień od grobowca był odsunięty. Gdy weszły do środka, nie znalazły tam ciała Pana Jezusa. Wtedy stanęły bezradne. Nagle pojawili się przy nich dwaj mężczyźni w lśniących szatach. Przestraszone pochyliły głowy ku ziemi, a oni powiedzieli do nich: Dlaczego szukacie Żyjącego wśród umarłych?

Oto Słowo Pańskie.**HOMILIA**

Według autora Listu do Hebrajczyków, słowo Boże jest żywe i skuteczne, ostrzejsze od obosiecznego miecza, zdolne oddzielić szpik od kości, duszę od ducha. Owo żywe słowo Boga przenika do głębi ludzką istotę w sposób szczególny, jako stworzoną *na obraz i podobieństwo* Boże. Przenika ono także cały wszechświat, który wyszedł z rąk Bożych. Boże słowo nie pozostaje nigdy bez pokrycia. Na początku stworzenia Bóg mówi i wszystko powoływane jest do istnienia, słowo Boga ustanawia byt wszystkich istot żyjących, które w oczach Bożych są dobre i piękne. Duch Boży, Duch życia, nie tylko unosił się nad wodami na początku stworzenia, lecz jest także Tchnieniem, które nieprzerwanie podtrzymuje wszystko i wszystkich przy życiu, jak czytamy w Psalmie 104, opisującym piękno stworzenia i podtrzymującą życie Opatrzność Bożą. Bóg bowiem nie cieszy się z unicestwienia tego, co stworzył, bo jest On, jak pisze już na początku autor Księgi Mądrości, *miłującym życie*.

Jezus Chrystus – Wcielony Syn Boży – mówił, że jest Życiem, w pełni posiada życie i może to życie dobrowolnie oddać oraz odzyskać. On jest Żyjącym i dlatego nie powinien być szukany wśród umarłych: *Dlaczego szukacie żywego wśród umarłych. Nie ma Go tu, zmartwychwstał* (Łk 24, 5-6) – powiedział anioł do kobiet, które z szacunkiem szukały Pana, lecz jako zmarłego. To dzięki ożywiającemu Duchowi Jezus Chrystus nie jest jedynie postacią z przeszłości, słowo Boże nie jest martwą literą, a Kościół skostniałą instytucją, jak tego chcą niektórzy! Kościół jest żywym organizmem, zbudowanym z nas, żywych kamieni, tworzących jedną wielką rodzinę Chrystusową, choć zróżnicowaną wyznaniowo, podzieloną. W momencie śmierci Jezusa nie podzielono Jego tkanej w całości szaty, co według wielu oznacza niepodzielony Kościół. O ilez bardziej szata ta nie powinna być rozrywana, gdy jako chrześcijanie obdarzeni jesteśmy wiarą w Zmartwychwstałego, Żyjącego. W Nim nigdy nie przestaliśmy być jedno, zachowując jedność wewnętrzną. Chrystus jest jeden, przeto i Kościół, Jego mistyczne Ciało, jest jeden w wymiarze wewnętrznym, mimo zewnętrznych rozłamów.

Nasza droga ku zjednoczeniu chrześcijan powinna być naznaczona naszą wspólną wiarą w zmartwychwstanie Jezusa Chrystusa. Nie chodzi tu o dyplomatyczne zabiegi i ustalenia! Wielbimy Boga, celebrując nie tylko życie dane nam przez Boga w porządku stworzenia, lecz także nowe życie dane nam w porządku odkupienia i uświęcenia, życie wypływające ze zwycięstwa Chrystusa nad śmiercią raz na zawsze. Zgromadzeni przez Zmartwychwstałego w tym Tygodniu Modlitw o Jedność Chrześcijan jesteśmy świadkami tej wspólnej wiary, która pozwala nam doświadczyć żywej obecności Chrystusa, ale każe nam także troszczyć się o życie całej ludzkości, każdego człowieka, szczególnie tego, który sam nie jest dość silny, by o to życie się upominać. Życie jest darem, który Bóg nam ofiarował, i im bardziej je podtrzymujemy oraz celebrujemy, tym bardziej świadczymy o Tym, który w swojej miłosiernej miłości nam to życie dał.

Lektura pierwszych dwóch rozdziałów Księgi Rodzaju przywołuje moc i stwórczą energię Boga. Jest to ta moc i ta energia, której św. Paweł doświadczył przez spotkanie ze Zmartwychwstałym, a co jest szczególnie widoczne w wysłuchanym 15 rozdziale Pierwszego Listu do Koryntian. Apostoł wzywa mieszkańców Koryntu, by całą swą ufność złożyli w Panu zmartwychwstałym i w życiu nowym, które On ofiaruje. Wzywa nas do tego także Ewangelia, która przez osobę anioła zapewnia, że Chrystus żyje. Nie powinniśmy Go szukać w śmierci, lecz w życiu, ponieważ nie do śmierci należy ostatnie słowo, lecz do życia. Świat nie kończy się na dramacie Wielkiego Piątku, lecz idzie w kierunku Wielkiej Niedzieli, nawet jeżeli dzisiaj głęboka jest cisza Wielkiej Soboty i wydaje się, że Bóg umarł. Śmierć Boga, którą na różne sposoby głosi współczesny świat, by człowiek mógł się w pełni od Boga „wyzwolić”, musi nieuchronnie prowadzić do śmierci człowieka. Jako chrześcijanie musimy ciągle podejmować wysiłek szukania Oblicza zmartwychwstałego Chrystusa przyćmionego czy wręcz zasłoniętego przez cywilizację śmierci i nihilizmu, którą świat współczesny nie tylko proponuje, lecz niezwykle mocno stara się narzucać.

Ewangelia zachęca nas, byśmy uwierzyli w obecność i moc Jezusa, i dzięki temu doświadczyli życia oraz uzdrowienia, stali się ludźmi nowymi, chrześcijanami nowymi, gdyż od tej wiary zależeć będzie nasze zjednoczenie. Dzisiaj dziękujemy Bogu za wszystkie świadectwa Jego miłości do nas: za piękno całości stworzenia, za nasze siostry i braci na całym świecie, szczególnie za prześladowanych za wiarę, za tych, którzy wielbią Boga słowem i czynem. Dziękujemy Panu za międzyludzką opartą na Bogu miłość, która prowadzi do jedności – komunii, dziękujemy Mu za przebaczenie i uzdrowienie już w tym życiu a szczególnie za łaskę życia wiecznego.

*Ks. Janusz Aptacy
Kościół Rzymskokatolicki
Warszawa*

DZIEŃ DRUGI – wtorek 19 stycznia 2010 r.

Temat dnia: *Świadczyć przez dzielenie doświadczeń*

CZYTANIE I: Jr 1,4-8

Czytanie z Księgi Proroka Jeremiasza

Doszło mnie słowo Pana tej treści: Wybrałem cię sobie, zanim cię utworzyłem w łonie matki, zanim się urodziłeś, poświęciłem cię, na proroka narodów przeznaczyłem cię. Wtedy rzekłem: Ach, Wszchemocny Panie! Oto ja nie umiem mówić, bo jestem jeszcze młody. Na to rzekł do mnie Pan: Nie mów «Jestem jeszcze młody!» Bo do kogokolwiek cię pošlę, pójdiesz i będziesz mówił wszystko, co ci rozkażę. Nie bój się ich, bo Ja jestem z tobą, aby cię ratować! - mówi Pan.

Oto Słowo Boże.

PSALM RESPONSORYJNY: Ps 98 [97]

Refren: Śpiewajcie Panu wszystkie ludy ziemi.

Śpiewajcie PANU pieśń nową, bo dokonał cudów!
Zwycięstwo przyniosła Mu Jego prawica,
Jego święte ramię.
PAN objawił swoje zbawienie,
ukazał swoją sprawiedliwość na oczach narodów.

Refren: Śpiewajcie Panu wszystkie ludy ziemi.

Pamiętał o swojej łasce
i wierności wobec domu Izraela,
wszystkie krańce ziemi ujrzały
zbawienie naszego Boga.

Refren: Śpiewajcie Panu wszystkie ludy ziemi.

Wołaj radośnie na cześć PANA, cała ziemi,
cieszcie się, radujcie i grajcie!
Śpiewajcie PANU przy wtórze cytry,
grajcie na cytrze i śpiewajcie,
grajcie na trąbie i rogu!

Refren: Śpiewajcie Panu wszystkie ludy ziemi.

Wołajcie radośnie wobec PANA, Króla!

Niech huczy morze i to, co je napełnia,
 świat i jego mieszkańcy!
 Rzeki niech klaszczą w dłonie,
 góry niech razem radośnie wołają.

Refren: Śpiewajcie Panu wszystkie ludy ziemi.

Śpiewajcie przed obliczem PANA,
 bo nadchodzi, by sądzić ziemię!
 Będzie świat sądził sprawiedliwie,
 a narody według prawości.

CZYTANIE II: Dz 14,21-23

Czytanie z Dziejów Apostolskich

[W Derbe Paweł i Barnaba] głosili Dobrą Nowinę i pozyskali wielu uczniów. Następnie wrócili do Listry, do Ikonium i do Antiochii. Umacniali dusze uczniów, zachęcali do wytrwania w wierze, bo przez wiele ucisków trzeba nam wejść do Królestwa Boga. Kiedy w każdym Kościele wśród modlitw i postów, przez włożenie rąk ustanowili im starszych, polecili ich Panu, w którego uwierzyli.

Oto Słowo Boże.

Alleluja, alleluja, alleluja.

Wysłuchaj, Chryste, naszego wołania,
 i zlituj się nad Twoim ludem.

Alleluja, alleluja, alleluja.

EWANGELIA: Łk 24,13-17a

Słowa Ewangelii według świętego Łukasza

W tym samym dniu dwaj [uczniowie] szli do wioski zwanej Emmaus, oddalonej sześćdziesiąt stadiów od Jeruzalem. Rozmawiali z sobą o tym wszystkim, co się wydarzyło. Gdy tak rozmawiali i rozprawiali, sam Jezus przybliżył się i siedł z nimi. Lecz ich oczy były jakby zasłonięte, tak że Go nie poznali. On zaś zapytał ich: O czym tak rozprawiacie, idąc?

Oto Słowo Pańskie.

HOMILIA

I my, przez doświadczenie podziałów, jesteśmy w drodze, w sytuacji podobnej do tych dwóch idących z Jerozolimy... Poranieni, zawiedzeni, rozproszeni przez wieki. W takim doświadczeniu obok człowieka zawsze staje Jezus. Chce nas także przemienić, uzdrowić.

Kiedy gromadzimy się na nabożeństwie w kolejnym Tygodniu Modlitw o Jedność Chrześcijan, nasze serca wyrażają pragnienie bliskości Boga i drugiego człowieka. Szczególnie myślimy o naszych rozproszonych Braciach i Siostrach. Dzisiejsze teksty biblijne ukazują nam zmaganie człowieka w codziennych i niecodziennych doświadczeniach. Zmaganie prowadzące do komunii, jedności z Bogiem.

Na drodze jest Jeremiasz, który nieoczekiwanie zostaje zaproszony, wręcz wezwany, do realizowania Bożego planu. Mimo wielu przeszkód, pytań, wątpliwości, trudnych doświadczeń nie ma takiej sytuacji, która mogła by mu uniemożliwić głoszenie Ewangelii i świadectwo o Bogu wobec ludzi. Całe jego życie wpisane jest w Boży plan i odkrywanie go daje Jeremiaszowi możliwość odważnego świadectwa.

Drogę, wraz z apostołem Pawłem, przemierzają także uczniowie. Wchodzą ponownie do miast, z których już kiedyś zostali wypędzeni. I tam, mimo wielu przeszkód i niezrozumienia, głoszą Ewangelię o Jezusie, pozwalając na przemianę ludzkiego serca. Doświadczenie ich wiary i wiary innych pozwoliło posyłać w imię Jezusa kolejnych świadków.

W drodze z Jerozolimy do Emaus też odkrywamy trudne ludzkie doświadczenie. Zawiedzeni, rozczarowani po przeżyciach szczególnej Paschy uczniowie idą, jakby uciekając od tego wszystkiego, co w spotkaniu z Jezusem było im dane. W postawie lęku tak trudno otworzyć serce i tak też się dzieje, gdy spotykają na swojej drodze Jezusa.

Gdy wczytujemy się w trudne doświadczenia zapisane w Biblii, odkrywamy to wszystko, co jest nam bliskie, a co stało się doświadczeniem naszych przodków, ich rodzin, społeczności i Kościołów. Najtrudniejsze i najstraszniejsze było zapewne okrucieństwo II wojny światowej. To właśnie w obozach koncentracyjnych, w doświadczeniu największej pogardy i odrzucenia człowieka przez człowieka, chrześcijanie stawali obok siebie, świadcząc o Jezusie i zbawieniu w Nim. To tam, w sposób jedyne w swoim rodzaju, w obliczu totalnego zagrożenia, realizował się praktycznie ekumenizm... Tam chrześcijanie dawali wspólne świadectwo. Byli jedno. Dokonywało się to przez codzienną posługę miłości wobec tych, których mieli obok siebie. Wspólne świadectwo obejmowało może w sposób szczególny umacnianie braci w wierze, przywracanie nadziei tam, gdzie już jej nie widać...

Świadkiem tamtego czasu jest ks. Dietrich Bonhoeffer, ewangelicki pastor, skazany na śmierć i stracony na rozkaz Hitlera. Jego życie, nauczanie, świadectwo w sposób szczególny zrealizowało się w sprzeciwie wobec nazizmu i antysemityzmu. To on otwarcie, bez ogródek, narażając się na prześladowanie i śmierć, głosił

Ewangelię. *Kościół żyje krwią swoich męczenników* - napisał kiedyś Marcin Luter. Jakkolwiek obco te słowa mogą brzmieć dla współczesnego człowieka, to jednak stały się one faktem 9 kwietnia 1945 r. na placu obozu koncentracyjnego Flossenbürg. *Nigdy nie widziałem jeszcze kogoś tak oddanego Bogu* - miał powiedzieć po egzekucji Bonhoeffera lekarz obozowy. Według dostępnych relacji Bonhoeffer miał zginąć przez powieszenie na strunie od fortepianu. Wiemy, że to, co ukazał swoim życiem, jest ikoną tysięcy sióstr i braci dających świadectwo towarzyszeniem w doświadczeniu życia innym.

W dzisiejszej liturgii psalmista odkrywa przed nami, że *Pan okazał swoje zbawienie: na oczach narodów objawił swą sprawiedliwość oraz wspomniął na dobroć i na wierność swoją wobec domu Izraela; ujrzały wszystkie krańce ziemi zbawienie Boga naszego*. W doświadczeniach życia trudno czasem odkrywać prawdę Ewangelii. Dlatego na naszych drogach, tych osobistych, prowadzących do doświadczenia wspólnoty z Bogiem i braćmi, tak potrzebne jest nam świadectwo. Świadectwo tych, którzy nie rezygnują i kroczą obok nas. Mimo wszystko...

*Ks. Marek Jański
Kościół rzymskokatolicki
Poznań*

DZIEŃ TRZECI – środa 20 stycznia 2010 r.

Temat dnia: *Świadczyć przez czujność*

CZYTANIE I: 1 Sm 3,1-10

Czytanie z Pierwszej Księgi Samuela

Pacholę Samuel służyło Panu przed Helim. Słowo Pańskie było w tych czasach rzadkością, a widzenia nie były rozpowszechnione.

Pewnego dnia, gdy Heli leżał na swoim miejscu, oczy jego zaś zaczęły słabnąć, i nie mógł widzieć, lecz lampa Boża jeszcze nie zgasła, Samuel spał w przybytku Pana tam, gdzie była Skrzynia Boża. I zawołał Pan: Samuelu! A on odrzekł: Oto jestem! I przybiegł do Heliego i rzekł: Oto jestem, wołałeś mnie. A on na to: Nie wołałem, wróć, połóż się. I odszedł, i położył się. A Pan ponownie zawołał: Samuelu! I wstał Samuel, poszedł do Heliego i rzekł: Oto jestem, wołałeś mnie? A ten na to: Nie wołałem, synu mój, wróć, połóż się. Lecz Samuel jeszcze nie znał Pana, a słowo Pana jeszcze mu się nie objawiło. A Pan ponownie, po raz trzeci zawołał: Samuelu! Wstał więc i poszedł do Heliego, i rzekł: Oto jestem, wołałeś mnie? I zrozumiał Heli,

że to Pan woła pacholę. Rzekł więc Heli do Samuela: Idź, połóż się. A gdy cię zawoła, powiedz: Mów, Panie, bo sługa twój słucha. I poszedł Samuel i położył się na swoim miejscu. I przyszedł Pan, stanął i zawołał jak i poprzednio: Samuelu, Samuelu! A Samuel rzekł: Mów, bo sługa twój słucha.

Oto Słowo Boże.

PSALM RESPONSORYJNY: Ps 23 [22]

Psalm Dawida

Refren: Pan mym pasterzem, nie brak mi niczego.

PAN jest moim pasterzem
i nie brak mi niczego.
Pozwala mi odpocząć
na zielonych pastwiskach.

Refren: Pan mym pasterzem, nie brak mi niczego.

Prowadzi mnie do wód spokojnych,
pokrzepia moją duszę.
Prowadzi mnie właściwymi ścieżkami
przez wzgląd na swoje Imię.

Refren: Pan mym pasterzem, nie brak mi niczego.

Lecz choćbym nawet szedł doliną cienia śmierci,
zła się nie ulęknę, bo Ty jesteś ze mną.
Twoja łaska i kij pasterski
są mi pocieszeniem.

Refren: Pan mym pasterzem, nie brak mi niczego.

Stół dla mnie zastawiasz
na oczach moich wrogów,
namaszczasz mi głowę olejkiem,
mój kielich się przelewa.

Refren: Pan mym pasterzem, nie brak mi niczego.

Z pewnością dobroć i łaska za mną podążą
przez wszystkie dni mego życia
i przez długi czas zamieszkać
w domu PANA.

CZYTANIE II: Dz 8,26-40**Czytanie z Dziejów Apostolskich**

Anioł Pana powiedział do Filipa: Wstań i idź około południa na drogę, która prowadzi z Jeruzalem do Gazy. Przebiega ona przez bezludną okolicę. Powstał więc i poszedł.

A oto Etiopczyk, eunuch, dostojnik królowej etiopskiej Kandaki, który zarządzał całym jej skarbcem i przybył do Jeruzalem, aby oddać pokłon Bogu, wracał właśnie i, siedząc w swoim wozie, czytał proroka Izajasza. Wtedy Duch powiedział do Filipa: Podejź i przyłącz się do tego wozu. Gdy Filip podbiegł, usłyszał, że tamten czyta proroka Izajasza. Wówczas zapytał: Czy rozumiesz to, co czytasz? A tamten odpowiedział: Jak mogę rozumieć, jeśli nikt mi nie wyjaśnił? I zaprosił Filipa, aby wsiadł i spoczął przy nim. A czytał ten urywek Pisma: Jak owca na rzeź był prowadzony, i jak baranek milczący wobec tego, który go strzyże, tak On nie otwiera swoich ust. W Jego poniżeniu odmówiono Mu sprawiedliwości. Kto zdoła opisać Jego ród? Jego życie bowiem zostaje zgładzone z ziemi. Zapytał więc eunuch Filipa: Proszę cię, o kim to Prorok mówi? O sobie samym czy o kimś innym? A Filip, poczynając od tego tekstu Pisma, opowiedział mu Dobrą Nowinę o Jezusie.

Gdy tak jechali drogą, przybyli nad jakąś wodę. Wówczas eunuch powiedział: Oto woda, co przeszkadza, abym został ochrzczony? Kazał więc zatrzymać wóz. Obaj, Filip i eunuch, zeszli do wody i go ochrzcił. A kiedy wyszli z wody, Duch Pana porwał Filipa i eunuch już go więcej nie zobaczył. Jechał jednak z radością swoją drogą. Filip natomiast znalazł się w Azocie i wędrując, głosił Dobrą Nowinę po wszystkich miastach, aż dotarł do Cezarei.

Oto Słowo Boże.**Alleluja, alleluja, alleluja.**

Oświeć nas, Panie, swoim słowem,
niech pała nasze serce, gdy do nas mówisz.

Alleluja, alleluja, alleluja.**EWANGELIA: Łk 24,13-19a****Słowa Ewangelii według świętego Łukasza**

W tym samym dniu dwaj [uczniowie] szli do wioski zwanej Emmaus, oddalonej sześćdziesiąt stadiów od Jeruzalem. Rozmawiali z sobą o tym wszystkim, co się wydarzyło. Gdy tak rozmawiali i rozprawiali, sam Jezus przybliżył się i szedł z nimi. Lecz ich oczy były jakby zasłonięte, tak że Go nie poznali. On zaś zapytał ich: O czym tak rozprawiacie, idąc? Zatrzymali się zasmuceni. A jeden z nich, który miał

na imię Kleofas, odpowiedział: Ty jesteś chyba jedynym przybyszem w Jeruzalem, który nie wie o tym, co tam się stało w tych dniach. Zapytał ich: O czym?

Oto Słowo Pańskie.

HOMILIA

Czytania biblijne wybrane na dzisiejszy dzień wspólnej modlitwy ekumenicznej koncentrują naszą uwagę na problemie autentycznego usłyszenia i zrozumienia słowa Bożego, to jest poznania i przyjęcia woli Boga, by zgodnie z nią kształtować swoje życie.

Najpierw staje przed nami Samuel, który, zanim zostanie powołany przez Boga na świadka, musi przyjąć postawę całkowitej otwartości na Jego głos, także w sytuacji, w której się tego nie spodziewa. Dopiero wtedy może w pokorze serca wyznać: *Mów Panie, bo sługa Twój słucha* (1 Sm 3,9).

Filip, posłany przez anioła Pana, którego możemy identyfikować z Duchem Pana (zob. Dz 8,26.29.39), pyta etiopskiego dworzanina czytającego tekst proroka Izajasza: *Czy rozumiesz to, co czytasz?* A dworzanin odpowiada: *Jak mogę rozumieć, jeśli nikt mi nie wyjaśnił* (Dz 8,30n.).

Wreszcie Jezus, ukrywając się pod postacią podróznego, pyta uczniów uciekających z Jerozolimy do Emaus: *O czym tak rozprawiacie idąc?* A jeden z nich, Kleofas, paradoksalnie stwierdza: *Ty jesteś chyba jedynym przybyszem w Jeruzalem, który nie wie o tym, co tam się stało w tych dniach* (Łk 24,17n.).

Przywołane wydarzenia, jak również nasze doświadczenie życiowe, uświadamiają nam z jednej strony trudności w poznaniu i przyjęciu Słowa, by w jego świetle zrozumieć zaistniałe wydarzenia, a z drugiej wskazują na konieczność obecności słuchających świadków słowa, którzy pomogliby to słowo objaśnić i o nim zaświadczyć.

O czym tak rozprawiacie idąc? – pyta Jezus uczniów idących do Emaus. W rzeczywistości jest to pytanie o drogę wiary każdego z nas. Chrześcijanin jest bowiem w nieustannej drodze: albo ku Jerozolimie, tzn. ku temu, co z nią jest związane – z losem Ukrzyżowanego i Zmartwychwstałego, albo od Jerozolimy, w ucieczce do swojego osobistego Emaus. Ale nawet w drodze do Emaus można spotkać Zmartwychwstałego, który pomoże rozpoznać swoją obecność i doświadczyć radości powrotu do siebie.

Istotne jest wsłuchanie się w głos Jezusa. Dlatego pyta On: *O czym tak rozprawiacie, o czym mówicie?* A dokładniej: *Z kim rozmawiacie na waszej drodze życia?* Często bowiem jesteśmy jak owi uczniowie zdążający do Emaus, z oczami jakby zasłoniętymi, nie zauważamy w swojej codzienności Jezusa. A On, doświadczony cierpieniem, ukrzyżowany i zmartwychwstały Pan, jest z nami. I mówi do nas. Chciejmy więc Go usłyszeć i rozpoznać. By tego doświadczyć, potrzebne jest

wewnętrzne wyciszenie, milczenie. Cisza jest neutralna. Milczenie angażuje człowieka, jego świadomość. Może być ono akceptujące, to jest takie, gdy wsłuchany w głos drugiego, chce przyjąć jego słowo i je rozpamiętywać. Ale milczenie może być także negujące, jest wtedy wyrazem odrzucenia usłyszanych słów. Dlatego wzorem dla nas jest Samuel ze swoją postawą otwartości w każdym momencie życia na słowo Pana i gotowością na przyjęcie tego słowa: *Mów Panie, bo sługa Twój słucha* (1 Sm 3,9).

Zaferowani codziennymi sprawami, uwikłani w różnego rodzaju kryzysy i lęki, nie słyszymy głosu Pana. „Anteny” naszego serca ustawione są bowiem na inne częstotliwości. Nie pozwalamy, by wszedł On ze swoją wybawiającą miłością w trudności naszego życia, naszej społeczności i świata. Nie ufamy, że On jest dla nas naprawdę lekarstwem. Często jesteśmy głusi na Jego głos i głos drugich, którzy pragną nas wesprzeć. A przecież życie wiary nie jest tylko sprawą osobistą, żyjemy bowiem w określonej wspólnoty wiary.

Dzieje Apostolskie wskazują nam jeszcze jedną istotną prawdę. Każdy żyjący w żywej wspólnoty z Chrystusem jest ożywiany Duchem Świętym. To On uzdalnia chrześcijanina do rozpoznawania potrzeb drugiego człowieka i przyjścia z autentyczną pomocą. Dlatego Filip rozpoznał potrzebę Etiopczyka i *poczynając od tekstu Pisma, opowiedział mu Dobrą Nowinę o Jezusie* (Dz 8,35). Nam także został podarowany Duch, który, będąc źródłem nowego życia, umacnia nas do wypełniania woli Bożej, do tego, byśmy stawali się świadkami słuchającymi. Dlatego prosimy Go, słowami modlitwy Jana Pawła II:

*Duchu Pocieszycielu,
niewyczerpane źródło radości i pokoju,
pobudzaj do solidarności wobec potrzebujących,
dodaj chorym otuchy,
napętn wystawionych na próbę ufnością i nadzieją,
ożyw we wszystkich chęć czynnego zaangażowania
w budowie lepszej przyszłości.
Przyjdź, Duchu miłości i pokoju!*

*Ks. Tomasz Siuda
Kościół rzymskokatolicki
Poznań*

DZIEŃ CZWARTY – czwartek 21 stycznia 2010 r.

Temat dnia: *Świadczyć przez celebrowanie dziedzictwa wiary*

CZYTANIE I: Pwt 6,4-9.3

Czytanie z Księgi Powtórzonego Prawa

Śłuchaj, Izraelu! Pan jest Bogiem naszym, Pan jedynie! Będziesz tedy miłował Pana, Boga swego, z całego serca swego i z całej duszy swojej, i z całej siły swojej.

Niechaj słowa te, które Ja ci dziś nakazuję, będą w twoim sercu. Będziesz je wpajał w swoich synów i będziesz o nich mówił, przebywając w swoim domu, idąc drogą, kładąc się i wstając. Przywiążesz je jako znak do swojej ręki i będą jako przepaska między twoimi oczyma. Wypiszesz je też na odrzwiach twojego domu i na twoich bramach.

Śłuchaj ich, Izraelu, i starannie je wykonuj, aby ci się dobrze powodziło i abyście się rozmnożyli bardzo w ziemi opływającej w mleko i miód, jak ci przyrzekł Pan, Bóg twoich ojców.

Oto Słowo Boże.

PSALM RESPONSORYJNY: Ps 34 [33]

[Psalm] Dawida, z czasów, gdy udawał obłąkanego przed Abimelekiem i odszedł wygnany przez niego.

Refren: Po wszystkie czasy, błogosławcie Pana.

Chcę w każdym czasie błogosławić PANA,
 śpiewać Mu zawsze pieśń pochwalną.
 PAN będzie moją chlubą,
 niech pokorni słyszą i się radują.

Refren: Po wszystkie czasy, błogosławcie Pana.

Wysławiajcie ze mną PANA,
 wywyższajmy wspólnie Jego imię!
 Szukałem PANA, a On mnie wysłuchał
 i wybawił mnie od wszelkiej trwogi.

Refren: Po wszystkie czasy, błogosławcie Pana.

Spójrzcie na Niego, radość was opromieni,
 a wasze oblicza nie zapłoną wstydem!
 Oto biedak zawołał, a PAN go wysłuchał
 i wybawił z wszelkiego ucisku.

Refren: Po wszystkie czasy, błogosławcie Pana.

Anioł PANA rozbija obóz
wokół tych, którzy się Go boją i ich ratuje.
Skosztujcie i zobaczcie, jak dobry jest PAN,
szczęśliwy, kto się u Niego chroni!

Refren: Po wszystkie czasy, błogosławcie Pana.

Bójcie się PANA, Jego święci,
niczego nie zabraknie tym, którzy się Go boją!
Możni cierpią niedostatek i głód,
tym zaś, którzy szukają PANA, niczego nie zabraknie.

Refren: Po wszystkie czasy, błogosławcie Pana.

Chodźcie, synowie, słuchajcie mnie,
nauczę was bojaźni PANA!
Jaki ma być człowiek pożądający życia,
pragnący każdego dnia, by cieszyć się dobrem?

Refren: Po wszystkie czasy, błogosławcie Pana.

Powściągnij swój język od złego,
a usta od mowy fałszywej.
Odstąp od zła i czyń dobrze,
szukaj pokoju i dąż do niego.

Refren: Po wszystkie czasy, błogosławcie Pana.

Oczy PANA zwrócone ku sprawiedliwym,
a Jego uszy otwarte na ich wołanie.
Oblicze PANA zwrócone przeciw zło czyniącym,
aby pamięć o nich wymazać z ziemi.

Refren: Po wszystkie czasy, błogosławcie Pana.

Sprawiedliwi wołają, a PAN ich wysłuchuje
i ratuje od wszelkich nieszczęść.
PAN jest blisko tych, których serce jest złamane
i wybawia strapionych na duchu.

Refren: Po wszystkie czasy, błogosławcie Pana.

Sprawiedliwy znosi wiele cierpień,
ale PAN wybawi go ze wszystkich,
bo strzeże każdej z jego kości,
żadna z nich się nie złamie.

Refren: Po wszystkie czasy, błogosławcie Pana.

Złość zabija bezbożnego,
wrogów sprawiedliwego spotyka kara.
PAN wyzwala dusze sług swoich,
kara nie dotknie tych, co Mu ufają.

CZYTANIE II: Dz 4,32-35

Czytanie z Dziejów Apostolskich

Jedno serce i jeden duch ożywiały wszystkich wierzących. Nikt nie nazywał swoim tego, co posiadał, ale wszystko mieli wspólne. Apostołowie z wielką mocą świadczyli o zmartwychwstaniu Pana Jezusa. Towarzyszyła im bowiem wielka łaska. Nikt z nich nie cierpiał niedostatku, bo właściciele pól albo domów sprzedawali je i przynosili pieniądze uzyskane ze sprzedaży, i składali u stóp apostołów. Każdemu też rozdzielano według potrzeby.

Oto Słowo Boże.

Alleluja, alleluja, alleluja.

Zmartwychwstał z grobu Chrystus,
który za nas umarł na Krzyżu.

Alleluja, alleluja, alleluja.

EWANGELIA: Łk 24,17-24

Słowa Ewangelii według świętego Łukasza

[Jezus zapytał uczniów]: O czym tak rozprawiacie, idąc? Zatrzymali się zasmuceni. A jeden z nich, który miał na imię Kleofas, odpowiedział: Ty jesteś chyba jedynym przybyszem w Jeruzalem, który nie wie o tym, co tam się stało w tych dniach. Zapytał ich: O czym? Oni zaś odpowiedzieli: O tym, co dotyczy Jezusa z Nazaretu, który był wielkim prorokiem w działaniu i w mowie przed Bogiem i całym ludem, o tym, jak arcykapłani i przywódcy wydali Go na śmierć i ukrzyżowali. A my spodziewaliśmy się, że On właśnie ma wybawić Izraela. Dzisiaj upływa już trzeci dzień, jak się to wszystko stało. Także niektóre kobiety z naszego grona zdumiały nas: będąc rano przy grobie, nie znalazły Jego ciała. Przyszły i opowiadały, że miały widzenie aniołów, którzy mówili, że On żyje. Wtedy niektórzy z nas poszli do grobu i zastali wszystko tak, jak opowiadały kobiety, ale Jego nie zobaczyli.

Oto Słowo Pańskie.

HOMILIA

Słowa, które usłyszeliśmy dziś w pierwszym czytaniu, Bóg skierował przez Mojżesza do ludu wybranego w przełomowym momencie jego dziejów, w perspektywie oczekiwanego wejścia Izraelitów do Ziemi Obiecanej. Stanowią one dobitne podsumowanie całej palety rozmaitych praw, nakazów i zakazów. Wszystkie dają się streścić w znanym także nam, członkom Ludu Nowego Przymierza, przykazaniu miłości Jedynego, Prawdziwego Boga. Od jego zachowania będą zależeć doczesne losy Izraela. Jego późniejsze dzieje stanowią potwierdzenie Bożych zapowiedzi. Zarówno w epoce sędziów, jak też w czasach monarchii położenie ludu wybranego było następstwem tego, w jaki sposób odnosił się on do Boga i Jego przykazań. Lekceważenie przymierza i rezygnacja z wierności wobec Boga Jedynego na rzecz obcych kultów sprowadzały na Izraelitów nieszczęścia i niepowodzenia. W warunkach klęski i upokarzającej niewoli w sercach Izraelitów budziła się skrucha i tęsknota za pokojem i dostatkiem. Naród podejmował czyny pokutne i wołał do Boga, błagając o zaniechanie gniewu, przebaczenie niewierności, udzielenie pomocy, o obronę.

Takie doświadczenia stawały się udziałem niemal każdego pokolenia Ludu Starego Przymierza. Utwierdziły one Izraelitów w przekonaniu, że również nowe, zapowiadane przez kolejnych proroków królestwo Boże, będzie miało charakter polityczny, z określonym terytorium, administracją, instytucjami. Królestwo to miałyby się odróżniać od innych niezniszczalną potęgą, nieustającym powodzeniem i dostatkiem, które zapewni ustawiczna interwencja Boża. Nawet uczniowie Jezusa, jakby ignorując wszystko to, co usłyszeli od swego Mistrza o królestwie niebieskim, jeszcze po Jego śmierci i zmartwychwstaniu zachowali tradycyjne, zdezaktualizowane wyobrażenia: *A myśmy się spodziewali, że On właśnie miał wyzwolić Izraela* – wyrażali swoje zawiedzione nadzieje uczniowie idący do Emaus. *Panie, czy w tym czasie przywrócisz królestwo Izraela?* – pytali zmartwychwstałego Jezusa apostołowie, ciągle jeszcze liczący na obsadzenie lukratywnych „ministerstw” w rządzie Jezusa, Króla Izraela. Jezus gani zbytnią ciekawość apostołów i zapowiada Ducha Świętego, który udzieli im swej mocy i mądrości.

Zstąpienie Ducha Świętego dokonało prawdziwej rewolucji w religijnych wyobrażeniach uczniów Pana. Patrzymy na ukazaną w Dziejach Apostolskich wspólnotę pierwotnego Kościoła i nie znajdujemy najmniejszego śladu niedawnych marzeń o doczesnych godnościach, zaszczytach i bogactwach, nieodłącznych atrybutach wizji królestwa, zanegowanej przez Boskiego Pocieszyciela. Miejsce niegdysiejszej rywalizacji o pierwsze miejsce po prawicy i lewicy Mesjasza zajęła entuzjastyczna wspólnota serc pełnych poznania i mocy, zjednoczonych na modlitwie i celebracji misterii Nowego Przymierza, heroicznie wrażliwych na wszelkie biedy i niedostatki. Tak oto rodziło się nowe królestwo, proklamowane przez Chrystusa na Górze Błogosławieństw, królestwo mające swój początek w ludzkich sercach

poddanych działaniu Ducha Świętego, który od dnia Pięćdziesiątnicy aż po kres ludzkiej historii, pokolenie za pokoleniem, uczy nas wszystkiego i przypomina to, co powiedział Nauczyciel. Królestwo Boże polega na permanentnym formowaniu serc, umysłów i sumień w Duchu i Prawdzie, i dopiero wtedy, jakby pośrednio, stara się wywierać wpływ na wielorakie wymiary funkcjonowania doczesnego świata. Władca królestwa Bożego sprawuje swoje rządy w sposób ukryty i tajemniczy, z ludzkiej perspektywy jakże często nieskuteczny, wręcz przegrany. Przyjdzie jednak dzień, w którym powróci na świat w widzialny sposób. Wtedy to królestwo Boże doznające ucisku i prześladowań w kolejnych pokoleniach zostanie w pełni ujawnione, oczyszczone z wszelkich znamion niedoskonałości i przyobleczone w nieśmiertelność. W ów dzień nikt na świecie nie będzie miał wątpliwości, kto tak naprawdę był, jest i pozostanie na zawsze jego Panem i Władcą.

Budowanie Bożego królestwa to wyzwanie dla każdej generacji uczniów Chrystusa. Głębokie podziały, których boleśnie doświadcza chrześcijańska wspólnota, nie zwalniają nas z obowiązku głoszenia, budowania i rozszerzania tegoż królestwa. Przede wszystkim w nas samych, ulegających zniechęceniu, desperacji, przekonaniu, że wobec tak wielu przejawów medialnej dominacji królestwa ciemności idee ewangeliczne jawią się jako anachroniczne i nieatrakcyjne. Jakże łatwo we współczesnych uwarunkowaniach kulturowych utracić smak ewangelicznej soli! Zatem musimy ciągle ożywiać wspólne zakorzenienie w przebogatym dziedzictwie wiary objawionej nam przez Boga Jedyne, wiary, która wyjaśnia sens istnienia świata, ludzkości, każdego człowieczego istnienia. Trzeba także wpatrywać się w niebo, wypatrywać Tego, który powróci, by raz na zawsze uczynić sensownym wszelki element dziejów – także nasze trwanie w Ludzie Nowego Przymierza i nasze zaangażowanie w budowę królestwa.

*Ks. Krzysztof Grzesiak
Kościół rzymskokatolicki
Lublin*

DZIEŃ PIĄTY – piątek 22 stycznia 2010 r.

Temat dnia: *Świadczyć przez cierpienie*

CZYTANIE I: Iz 50,5-9

Czytanie z Księgi Proroka Izajasza

Wszchemogący Pan otworzył moje ucho, a ja się nie sprzeciwiłem ani się nie cofnąłem. Mój grzbiet nadstawiałem tym, którzy biją, a moje policzki tym, którzy mi wrywają brodę; mojej twarzy nie zasłaniałem przed obelgami i pluciem. Lecz

Wszchemogący Pan pomaga mi, dlatego nie zostałem zhańbiony, dlatego uczyniłem moją twarz twardą jak krzemień; wiedziałem bowiem, że nie będę zawstydzony. Bliski jest Ten, który mi przyzna słusność, więc kto ośmieli się spierać się ze mną? Stańmy razem do rozprawy! Kto chce się ze mną prawować, niech się zbliży do mnie! Oto Wszchemocny Pan pomaga mi, kto mnie potępi? Zaprawdę, wszyscy oni zwiotczeją jak suknia, mól ich stoczy.

Oto Słowo Boże.

PSALM RESPONSORYJNY: Ps 124 [123]

Pieśń pielgrzymkowa. Dawida.

Refren: Naszą pomocą jest nasz Pan i Stwórca.

Gdyby PAN nie był z nami, przyznaj Izraelu,
gdyby PAN nie był z nami, gdy ludzie przeciwko nam powstali,
wtedy połknęliby nas żywcem,
rozpaleni przeciw nam gniewem.

Refren: Naszą pomocą jest nasz Pan i Stwórca.

Wtedy zalałyby nas wody,
strumień przetoczyłby się nad nami,
wtedy przetoczyłyby się nad nami
wzburzone wody.

Refren: Naszą pomocą jest nasz Pan i Stwórca.

Błogosławiony PAN, który nas nie wydał na żer ich zębom.
Nasza dusza umknęła jak ptak z sidła ptaszników,
sidło zostało zniszczone, my zaś jesteśmy wolni.
Naszą pomocą jest imię PANA, który stworzył niebo i ziemię.

Refren: Naszą pomocą jest nasz Pan i Stwórca.

CZYTANIE II: Rz 8,35-39

Czytanie z Listu świętego Pawła Apostoła do Rzymian

Kto nas odłączy od miłości Chrystusa? Czy utrapienie, ucisk, prześladowanie, głód, nagość, niebezpieczeństwo lub miecz? 36 Jak jest napisane: «Z powodu Ciebie zabijają nas przez cały dzień, uważają nas za owce na rzeź przeznaczone». Ale w tym wszystkim w pełni zwyciężamy przez Tego, który nas umiłował. Jestem bowiem

przekonany, że ani śmierć, ani życie, ani aniołowie, ani zwierzchności, ani rzeczy terażniejsze, ani przyszłe, ani moce, ani to, co wysoko, ani to, co głęboko, ani żadne inne stworzenie nie zdoła nas odłączyć od miłości Boga, która jest w Chrystusie Jezusie, naszym Panu.

Oto Słowo Boże.

Alleluja, alleluja, alleluja.

Chrystus musiał cierpieć i zmartwychwstać,
aby wejść do swojej chwały.

Alleluja, alleluja, alleluja.

EWANGELIA: Łk 24,25-27

Słowa Ewangelii według świętego Łukasza

[Jezus odpowiedział uczniom]: O, bezmyślni i zbyt nieczułego serca, by wierzyć we wszystko, co powiedzieli prorocy. Przecież Mesjasz musiał to wycierpieć, by wejść do swojej chwały. Następnie zaczynając od Mojżesza i wszystkich proroków, wyjaśnił im, co we wszystkich Pismach odnosiło się do Niego.

Oto Słowo Pańskie.

HOMILIA

O, bezmyślni i zbyt nieczułego serca, jak nieskore są wasze serca do wierzenia we wszystko, co powiedzieli prorocy... (Łk 24,25).

Zamach bombowy na samolot – giną dziesiątki niewinnych pasażerów. Szalenciec wpadający do szkoły zabija kilkanaście osób, raniąc kolejne... W Trójmieście pijany młody człowiek, bez prawa jazdy, kierując samochodem zabija trzech braci; matka nie wytrzymała i popełnia samobójstwo. Niewyobrażalne cierpienie i ból bardzo wielu ludzi. Śmierć niewinnych i żałoba ich bliskich. To obrazy obecne w życiu człowieka XXI w. Jak to przeżyć? Jaki sens ma cierpienie?

Rzeczywistość cierpienia zawsze była i jest pretekstem do zastanowienia się nad wiarą, nad moją relacją z Bogiem – wręcz Jego istnieniem. Bardzo często człowiek cierpiący, chory, zamiast zbliżyć się do Boga, zaczyna wątpić w Jego obecność, w Jego miłość, w Opatrzność. Zamiast zaufania, zawierzenia Bogu – przeżywa bunt. Bunt przeciw Bogu, przeciw ludziom i światu. W miejsce zaufania pojawia się często pytanie – dlaczego? Dlaczego ja? Jest to pytanie szczególnie trudne, przepełnione bólem, gdy cierpi dziecko, gdy ginie lub umiera ktoś bardzo bliski, drogi – dziecko, współmałżonek.

Pracuję na co dzień w hospicjum i wiem, że te pytania nie są teoretyczne, ale bardzo praktyczne, a wspólne poszukiwanie odpowiedzi na nie jest łatwe. Gdzie jest Bóg? Gdyby istniał, nie dopuściłby do tego, skoro jest Miłością. Całe życie staram się żyć dobrze i godnie; co złego zrobiłem? Zauważmy, że nie różnimy się tu od uczniów, którzy byli zgorszeni zapowiedzią śmierci, męki i odkupieńczego cierpienia Mesjasza.

Jezus mówi: *Przyjdźcie do Mnie wszyscy, którzy utrudzeni i obciążeni jesteście, Ja was pokrzepię...* (Mt 11,28). Papież Jan Paweł II powiedział, że Bóg w Chrystusie pokazał, że kocha każdego człowieka i daje mu nieskończoną godność. Każdy cierpiący na ciele i na duchu może się uważać za przyjaciela Jezusa, kochanego przezeń w sposób szczególny. *To, co ludziom wydaje się słabością i ułomnością, dla Boga jest motywem szczególnej miłości i życzliwości. I taki sąd Boga jest dla Kościoła poleceniem i ostoją. Dla chrześcijanina nie znaczy to wiele, czy jest zdrowy, czy chory. W ostateczności liczy się tylko, czy jesteśmy zgodni z sumieniem, czy z wiarą przeżywamy nasze życie* – stwierdza Jan Paweł II (pielgrzymka do Niemiec, 16 XI 1980).

Cierpienie to jedna z największych tajemnic ludzkości! Dociekanie jego sensu prowadzi do odkrywania tego, co w życiu najważniejsze. Ktoś opowiadał, że w telewizji widział zapowiedź programu o człowieku, który żył bardzo długo. Można byłoby się spodziewać, że ów starzec powie coś bardzo mądrego. On jednak, prezentując receptę na długowieczność, rzekł: *Nigdy nie zastanawiałem się, jak żyję, dopóki mogłem żyć bez zastanawiania się...* Jakże aktualne są tu słowa Chrystusa: *O, bezmyślni i zbyt nieczułego serca!* (Łk 24,25).

Religie zawsze poszukiwały odpowiedzi na pytanie o sens cierpienia, jak również uczyły i uczą potrzeby okazywania współczucia i pomocy. Jednak, by odkryć istotny sens cierpienia, trzeba się otworzyć na objawienie Bożej miłości. Odpowiedzi tej udziela Bóg w krzyżu Jezusa. Cierpienie zyskuje nowy sens w świetle zbawczego dzieła Chrystusa. On wziął na siebie cierpienia ludzkości. Przez swoje cierpienie zwyciężył On zło a nas uzdolnił do jego pokonania. *Któż nas może odłączyć od miłości Chrystusowej?* (por. Rz 8,35). Bóg nie zostawia nas samych w cierpieniu, o czym mówi prorok Izajasz w trzeciej Pieśni o Słudze Pańskim: *Pan mnie wspomaga* (Iz 50, 7). A zatem: *W krzyżu cierpienie, w krzyżu zbawienie, w krzyżu miłości nauka...* Bądźmy pilnymi uczniami Chrystusa, otwartymi na Jego krzepiące i uleczające słowo.

*Ks. Dariusz Ławik
Kościół rzymskokatolicki
Sopot*

DZIEŃ SZÓSTY – sobota 23 stycznia 2010 r.

Dziesiąta rocznica podpisania w Polsce wspólnej deklaracji o chrzcie
(23 stycznia 2000 r.)

Temat dnia: *Świadczyć przez wierność Pismu*

CZYTANIE I: Iz 55,10-11

Czytanie z Księgi Proroka Izajasza

Jak deszcz i śnieg spada z nieba i już tam nie wraca, a raczej zrasza ziemię i czyni ją urodzajną, tak iż porasta roślinnością i daje siewcy ziarno, a jedzącym chleb, tak jest z moim słowem, które wychodzi z moich ust: Nie wraca do mnie puste, lecz wykonuje moją wolę i spełnia pomyślnie to, z czym je wysłałem.

Oto Słowo Boże.

PSALM RESPNSORYJNY: Ps 119 [118],17-20.23-39

Refren: Oświeć mnie, Panie, światłem Twego słowa.

Okaż dobro swojemu słudze,
abym żył i Twoich słów przestrzegał.
Otwórz mi oczy,
abym mógł oglądać cuda Twojego Prawa.

Refren: Oświeć mnie, Panie, światłem Twego słowa.

Na ziemi jestem tylko gościem,
nie kryj przede mną swoich przykazań!
Moja dusza wciąż omdlewa
z tęsknoty za Twoimi wyrokami.

Refren: Oświeć mnie, Panie, światłem Twego słowa.

Chociaż się schodzą książęta, by przeciw mnie spiskować,
Twój sługa rozmyśla o Twoich ustawach.
Twoje napomnienia bowiem są dla mnie rozkoszą,
moimi doradcami.

Refren: Oświeć mnie, Panie, światłem Twego słowa.

Moja dusza w proch upadła,
ożyw mnie swoim słowem!
Mój los Ci ukazałem, a Ty mnie wysłuchałeś
– naucz mnie swoich ustaw!

Refren: Oświeć mnie, Panie, światłem Twego słowa.

Pozwól mi pojąć drogę Twoich nakazów,
a będę rozważał Twoje cuda.
Moja dusza płacze z żalu,
podtrzymaj mnie swoim słowem!

Refren: Oświeć mnie, Panie, światłem Twego słowa.

Oddal ode mnie drogę kłamstwa
i obdarz mnie swoim Prawem.
Wybrałem drogę prawdy,
Twoich praw przestrzegam.

Refren: Oświeć mnie, Panie, światłem Twego słowa.

Przyłgnąłem do Twoich napomnień, PANIE,
nie pozwól mi zaznać wstydu!
Podążam drogą Twoich przykazań,
bo mojemu sercu dodajesz otuchy.

Refren: Oświeć mnie, Panie, światłem Twego słowa.

Pokaż mi, PANIE, drogę Twoich ustaw,
a będę strzegł jej do końca.
Oświeć mnie, bym zachował Twoje Prawo,
a będę go strzegł całym sercem.

Refren: Oświeć mnie, Panie, światłem Twego słowa.

Prowadź mnie drogą swoich przykazań,
bo ona jest dla mnie radością.
Nakłoń moje serce do swoich wskazań,
a nie do zysku!

Refren: Oświeć mnie, Panie, światłem Twego słowa.

Odwróć moje oczy od rzeczy marnych,
ożyw mnie na Twojej drodze.
Spełnij wobec swojego sługi słowa,
które dałeś bojącym się Ciebie.

Refren: Oświeć mnie, Panie, światłem Twego słowa.

CZYTANIE II: 2 Tm 3,14-17**Czytanie z Drugiego Listu świętego Pawła Apostoła do Tymoteusza**

Ty jednak trwaj w tym, czego się nauczyłeś i w czym pozostajesz wierny, pamiętając od kogo się nauczyłeś. Od dzieciństwa znasz przecież Pisma święte, które mogą cię nauczyć mądrości wiodącej ku zbawieniu dzięki wierze w Chrystusa Jezusa. Całe Pismo jest natchnione przez Boga i pożyteczne do nauczania, przekonywania, upominania, do wychowywania w sprawiedliwości, aby człowiek Boży był doskonały, przygotowany do czynienia wszelkiego dobra.

Oto Słowo Boże.**Alleluja, alleluja, alleluja.**

Twoje słowa, Panie, są duchem i życiem,
Ty masz słowa życia wiecznego.

Alleluja, alleluja, alleluja.**EWANGELIA: Łk 24,28-35****Słowa Ewangelii według świętego Łukasza**

Gdy [uczniowie] przybliżyli się do wioski, do której zmierzali, [Jezus] sprawiał wrażenie, że chce pójść dalej. Oni jednak nalegali: Pozostań z nami, bo dzień mija i nadchodzi już wieczór. Wszedł więc, by zostać z nimi. A gdy zasiadł z nimi przy stole, wziął chleb, pobłogosławił, połamał go i podał im. Wtedy otworzyły się im oczy i poznali Go, lecz On stał się dla nich niewidzialny. I powiedzieli do siebie: Czy serce nie biło nam mocniej, gdy mówił do nas w drodze i wyjaśniał Pisma? Powstali i o tej samej godzinie wrócili do Jeruzalem. Tam zastali zgromadzonych Jedenastu i innych z nimi, którzy mówili: Pan naprawdę zmartwychwstał i ukazał się Szymonowi. Oni natomiast opowiadali, co wydarzyło się w drodze i jak Go rozpoznali przy łamaniu chleba.

Oto Słowo Pańskie.**HOMILIA**

Dawać świadectwo Panu Bogu swoją wiernością. Co to znaczy? – pytamy. Dzisiejsze słowo Boże przychodzi nam z pomocą w zrozumieniu tego. Ukazuje wielkość Bożych darów, potwierdza, że warto przy nich trwać i jeszcze innym je ukazywać.

Wierność, to według Biblii szczególnie przymiot Boga. W historii zbawienia wierność Boga ukazuje się niewzruszona, ze strony człowieka przeciwstawia się jej ustawiczna niewierność. Na wierność Boga człowiek powinien odpowiedzieć postępowaniem zgodnym z wiarą, budowaną na woli Bożej, wyrażonej choćby w przykazaniach miłości i w Dekalogu. Po prostu – dawać świadectwo.

Wierność to trwanie w wyborze. Podstawowe znaczenie hebrajskiego słowa używanego na określenie wierności Boga to stabilność i pewność. W odniesieniu do osób – postawa, która pozwala zdać się na kogoś, polegać na kimś.

Jeżeli mam być wierny, to, po pierwsze, muszę wiedzieć komu i czemu. W tym znaczeniu psalmista przedstawia wielkość Boga i Jego darów – *dobro, cuda Bożego Prawa, przykazań, dobrych wyroków, napomnień, nakazów, wskazań, słowa, drogę prawdy i drogę ustaw*. Podobnie ewangelista Łukasz ukazuje, jak Jezus wyjaśnia uczniom idącym do Emaus to, *co we wszystkich Pismach odnosiło się do Niego*. Bóg, jak widać, pozwala człowiekowi rozpoznać swoją dobroć. Nawet jeśli samo słowo nie było w stanie przekonać uczniów w drodze do Emaus, Chrystus dał się rozpoznać przez znak łamania chleba, by nas „nasycić” zbawieniem.

Po drugie, jeżeli mam być wierny, to muszę wiedzieć, czym się taka postawa charakteryzuje. Psalmista, świadom swej niedoskonałości, prosi w pokorze: *Pokaż mi drogę Twoich ustaw, naucz mnie, pozwól mi pojąć drogę Twoich nakazów, nie kryj Twych przykazań, nakłoń me serce do swoich wskazań, otwórz mi oczy, oświeć mnie, prowadź, ożyw mnie swoim słowem, podtrzymaj, odwróć me oczy od rzeczy marnych*. Chodzi zatem o pełne ufności zaangażowanie się na rzecz dobra objawionego przez Boga. Wiara to nie tylko poznanie i przyjęcie jakiejś prawdy. To także zaangażowanie na jej rzecz. Prawda objawiona w Bożym słowie, Pismo Święte – jak pisze apostoł Paweł do Tymoteusza – ma wychować wiernych na ludzi doskonałych, dobrze postępujących.

Ewangelia opowiadająca o spotkaniu z Jezusem uczniów idących do Emaus ukazuje różnicę między Jezusem a człowiekiem w pojmowaniu tych samych prawd. Bóg ma czyste widzenie, a człowiek skażone. Bóg, przez słowo tej Ewangelii, radzi, co należy zrobić: zaprosić Jezusa w swoje życie, zapatrzeć się w Niego, rozpoznać w Nim Boga i przyjąć prawdy, które objawia. Potem wrócić do swoich i świadczyć, co nas spotkało w życiowej drodze: Boga spotkałem. A ponieważ uosobione Słowo Boże nie jest bezskuteczne, nigdy nie powraca do Boga zanim nie dokona w tobie tego, co zamierza.

*Ks. Henryk Eliasz
Kościół rzymskokatolicki
Łódź*

DZIEŃ SIÓDMY – niedziela 24 stycznia 2010 r.

Temat dnia: *Świadczyć przez nadzieję i ufność*

CZYTANIE I: Hi 19,23-27

Czytanie z Księgi Hioba

O, gdyby zapisano moje słowa,
gdyby zostały utrwalone w księdze
albo rylcem żelaznym i ołowiem
wykuto je w skale na zawsze!

Ja wiem, że mój Wybawca żyje,
i ostatni stanie nad prochem.
A potem w skórę moją zostanie odziany
i mając ciało, będzie oglądał Boga.
Właśnie ja sam Go zobaczę,
moje oczy będą Go widziały, a nie inne.

Oto Słowo Boże.

PSALM RESPONSOJNY: Ps 63 [62], 1-9

Psalm Dawida. Gdy przebywał na Pustyni Judzkiej.

Refren: Ciebie, mój Boże, pragnie moja dusza.

Boże mój, Boże, usilnie Cię szukam.
Dusza moja pragnie Ciebie,
moje ciało tęskni za Tobą,
jak ziemia wyschnięta, spragniona, bez wody.

Refren: Ciebie, mój Boże, pragnie moja dusza.

Wypatruję Ciebie w świątyni,
by zobaczyć Twoją moc i chwałę.
Moje usta będą Cię wysławiać,
gdyż łaska Twoja jest cenniejsza od życia.
Będę Cię błogosławił przez całe moje życie,
w Twoje imię będę wznosił ręce.

Refren: Ciebie, mój Boże, pragnie moja dusza.

Moja dusza syci się jakby sadłem i tłuszczem,
wysławiają Cię moje usta radosnymi wargami,
gdy wspominam Ciebie na moim posłaniu
i myślę o Tobie w czasie moich czuwań.

Refren: Ciebie, mój Boże, pragnie moja dusza.

Byłeś bowiem dla mnie pomocą,
byłem radosny w cieniu Twoich skrzydeł.
Moja dusza przyłgnęła do Ciebie,
a Twoja prawica mnie wspiera.

Refren: Ciebie, mój Boże, pragnie moja dusza.

CZYTANIE II: Dz 3,1-10

Czytanie z Dziejów Apostolskich

Kiedy Piotr i Jan wchodzili do świątyni na modlitwę o godzinie dziewiątej, wnoszono właśnie pewnego człowieka, sparaliżowanego od urodzenia. Kładziono go codziennie przy bramie świątyni, zwanej Piękną, aby wchodzących tam prosił o jałmużnę. Gdy więc zobaczył Piotra i Jana, jak zamierzali wejść do świątyni, prosił ich o jałmużnę. Lecz Piotr wraz z Janem popatrzył na niego i powiedział: Spójrz na nas. A on zwrócił się ku nim, czegoś od nich oczekując. Wówczas Piotr powiedział: Nie mam srebra ani złota, ale co mam, to ci daję: W imię Jezusa Chrystusa Nazarejczyka, wstań i chodź! Następnie ujął go za prawą rękę i podniósł. A on natychmiast odzyskał władzę w nogach i kostkach. Zerwał się, stanął na nogach i chodził. Wszedł z nimi do świątyni, chodząc, skacząc i wielbiąc Boga. Cały lud zobaczył go, jak chodził i chwalił Boga. Rozpoznawali w nim tego człowieka, który dla jałmużny siadał przy Bramie Pięknej świątyni i ogarnęło ich zdumienie i zachwyty z powodu tego, co mu się przydarzyło.

Oto Słowo Boże.

Alleluja, alleluja, alleluja.

Chrystus powstawszy z martwych już więcej nie umiera,
śmierć nad nim nie ma już władzy.

Alleluja, alleluja, alleluja.

EWANGELIA: Łk 24,36-40

Słowa Ewangelii według świętego Łukasza

[...] Sam Jezus stanął pomiędzy [uczniami] i powiedział: Pokój wam. Oni przerazili się i przestraszeni myśleli, że widzą ducha. A On ich zapytał: Dlaczego jesteście zatrwożeni? Dlaczego wątpliwości ogarniają wasze serca? Zobaczcie Moje ręce i stopy – to Ja jestem. Dotknijcie Mnie i zobaczcie – przecież duch nie ma ciała ani kości, a jak widzicie, Ja mam. Gdy to powiedział, pokazał im ręce i stopy.

Oto Słowo Pańskie.

HOMILIA

Jesteśmy wpisani w tęsknotę nadziei. Ta tęsknota skłania ludzi wierzących do wyraźnie ukierunkowanej modlitwy. Myślenie, mówienie, działanie bywa chaotyczne, nawet rozpaczliwe, jeśli nie jest ukierunkowane, a przynajmniej szczerze poszukujące.

Biblijny Hiob, człowiek cierpienia i samotności, który zastanawia się nad własnym losem, stawia pytania i poszukuje: *Dlaczego nie umarłem po wyjściu z łona, nie wyszedłem z wnętrzości, by skończyć?* (Hi 3,11). Ludzkie doświadczenia, pytania, poczucie ciemności – ilu z nas doświadczyło tego w swym życiu? Umierająca na raka kobieta, walcząc ze swoimi myślami, mówi: *Żałuję, że urodziłam dzieci, bo nie wiem, co je spotka, być może podobne cierpienie. Ale umiera ze słowami: Kocham Jezusa!* W jej sercu musiał więc się toczyć wewnętrzny dialog. Ludzkie poszukiwanie jest często wyrazem niezgody na to, co jest. Wtedy pojawia się pokorna modlitwa tęsknoty: *Boże mój, Boże, Ciebie szukam; Ciebie pragnie moja dusza, za Tobą tęskni moje ciało, jak ziemia zeschnęła, spragniona, bez wody... chcę ujrzeć Twoją potęgę i chwale* (Ps 63,2n.). Szukanie Hioba to dialog. W dialogu z Bogiem zaczyna się pojawiać rozwiązanie. Nie pochodzi ono od ludzi, których słowa często ranią. Hiob skarży się: *Podobnie mówiono mi często, zamiast koić wszyscy dręczycie* (Hi 16,2). Dialog z Bogiem prowadził do pewności wiary: *Ja wiem, wybawca mój żyje, na ziemi wystąpi jako ostatni* (Hi 19,25).

Lęk często nie pozwala dostrzec Zwycięskiego Mistrza. Wejście w dialog z Bogiem wymaga nie tylko odwagi, ale przede wszystkim pomocy samego Jezusa: *Wtedy oświecił ich umysły, aby rozumieli Pisma.* Przypomnijmy sobie jak apostoł Piotr pod wpływem lęku zaparł się Jezusa. Potem żyjący Chrystus prowadzi z nim pełen miłości dialog: *Szymonie, synu Jana, czy kochasz mnie? – Panie, Ty wszystko wiesz, Ty wiesz, że Cię kocham.* (J 21,17). To ten właśnie Piotr powie później z wielką wiarą do chromego człowieka: *W imię Jezusa Chrystusa Nazarejczyka, chodź!* (Dz 3,6).

Niespokojny współczesny dialog dotyczący tęsknoty za jednością chrześcijan, rozpoczął się w 1910 r. w Edynburgu, podczas I Światowej Konferencji Misyjnej. Właśnie mija sto lat od momentu wyraźnego krzyku o jedność w imię Jezusa

Nazarejczyka. Jeden z pastorów z kontynentu afrykańskiego miał na tej konferencji upomnieć się o to, by chrześcijanie głosili Ewangelię Jezusa, a nie różnego rodzaju „izmy”. Ten ton niespokojnej nadziei słyhać ciągle w Kościołach – to dowód, że Chrystus oświeca umysły, byśmy rozumieli Pisma. Belgijski kardynał, Leo Suenens, powiedział w latach sześćdziesiątych ubiegłego wieku: *Problem jest zasadniczy. Wystarczy spojrzeć na fakty i cyfry. Jest około dziewięćset milionów chrześcijan, z których połowę stanowią rzymskokatolicy, chociaż Chrystus, założyciel chrześcijaństwa, modlił się w przeddzień swej śmierci „aby wszyscy stanowili jedno”... Na domiar złego chrześcijanie – będąc sami w stanie rozłamu, a nawet skłócenia – występują wobec dwóch miliardów niechrześcijan z religią, która ma być według nich religią miłości: „Po ty wszyscy poznają, żeście uczniami moimi jeśli będziecie się wzajemni miłowali”. Oto skandaliczna sytuacja, kiedy ogląda się ją z zewnątrz („Ekumenizm”, Warszawa 1967, s. 124).*

Niedawno byłem na dwóch ślubach osób o różnej przynależności wyznaniowej. Jedno z tych małżeństw, luterańsko-katolickie, zagląda czasami do parafii, w której pracuję, na liturgię. Widzę ich miłość do siebie, do Chrystusa i do swoich Kościołów, i widzę ten moment, gdy strona luterańska zostaje, a strona katolicka przystępuje do przyjęcia Eucharystii. W tym momencie czasami rozlegają się słowa pieśni: *Jeden chleb, co zmienia się w Chrystusa ciało... Z całą wiedzą, że Eucharystia jest sakramentem jedności, przypominam sobie słowa Jezusa: Mesjasz będzie cierpił i trzeciego dnia zmartwychwstanie... W imię Jego będzie głoszone nawrócenie i odpuszczenie grzechów wszystkim narodom począwszy od Jerozolimy. Wy jesteście świadkami tego* (Łk 24,46-48). Pamiętam o tych słowach, bo ci młodzi ludzie, oddani sobie i Jezusowi, cierpią. I Mesjasz cierpi, ale podtrzymuje nas w tęsknocie za pełną jednością. Ten, który *na ziemi wystąpi jako ostatni* (Hi 19,25) chce, by w *Jego imię głosić nawrócenie* (por. Łk 24,47). To jest fundament. W Jego imię podajemy sobie ręce, jak Piotr, który *ujął chromego i podniósł go* (por. Dz 3,7).

*Ks. Jan Chrzanowski
Kościół rzymskokatolicki
Poznań*

DZIEŃ ÓSMY – poniedziałek 25 stycznia 2010 r.

Temat dnia: *Świadczyć przez gościnność*

CZYTANIE I: Rdz 18,1-8
Czytanie z Księgi Rodzaju

Pan ukazał się Abrahamowi w dąbrowie Mamre, gdy siedział u wejścia do namiotu w skwarne południe. A podniósłszy oczy, ujrzał trzech mężów, którzy stanęli przed nim. Ujrzawszy ich, wybiegł od wejścia do namiotu na ich spotkanie i pokłoniwszy się aż do ziemi. Rzekł: Panie, jeśli znalazłem łaskę w oczach twoich, nie omijaj, proszę, sługi swego. Pozwól, by przyniesiono trochę wody, abyście obmyli nogi wasze; potem odpocznijcie pod drzewem. Przyniosę też kawałek chleba, abyście się posilili. Wszak po to wstąpiliście do sługi waszego. Potem możecie pójść dalej. Wtedy oni rzekli: Uczyn tak, jak powiedziałeś! I pośpieszył Abraham do namiotu, do Sary, i rzekł: Rozczyń szybko trzy miary wybornej mąki i zrób placki! Potem pobiegł Abraham do bydła, wziął młode, delikatne i dobre cielę i dał je słudze, który śpiesznie je przyrządził. Wziął także masło, mleko i cielę, które przyrządził, i postawił przed nimi. Sam stanął przy nich pod drzewem, a oni jedli.

Oto Słowo Boże.

PSALM RESPONSORYJNY: Ps 146 [145]

Refren: Przyjmij nas, Panie, do Swojego domu.

Alleluja! Chwal, duszo moja, PANA!
Chcę wychwalać PANA, póki żyję,
chcę śpiewać mojemu Bogu,
jak długo będę istniał.

Refren: Przyjmij nas, Panie, do Swojego domu.

Nie ufajcie książętom
ani żadnemu człowiekowi,
który nie może ocalić.
Gdy bowiem duch go opuści,
i powróci do ziemi,
w tym dniu przepadną jego plany.

Refren: Przyjmij nas, Panie, do Swojego domu.

Szczęśliwy, kogo wspomaga Bóg Jakuba,
dla kogo nadzieją jest PAN, Bóg jego,
który stworzył niebo i ziemię,
morze i wszystko, co w nim istnieje,
który dochowuje wierności na wieki.

Refren: Przyjmij nas, Panie, do Swojego domu.

On wymierza sprawiedliwość pokrzywdzonym,
daje chleb głodnym.

PAN uwalnia więźniów,
 PAN przywraca wzrok niewidomym.

Refren: Przyjmij nas, Panie, do Swojego domu.

PAN pociesza zgnębionych,
 PAN kocha sprawiedliwych.
 PAN strzeże przybyszów,
 wspomaga sierotę i wdowę,
 lecz na bezdroża kieruje bezbożnych.

Refren: Przyjmij nas, Panie, do Swojego domu.

PAN jest królem na wieki,
 twoim Bogiem, Syjonie,
 po wszystkie pokolenia.
 Alleluja!

Refren: Przyjmij nas, Panie, do Swojego domu.

CZYTANIE II: Rz 14,17-19

Czytanie z Listu świętego Pawła Apostoła do Rzymian

Wiem i jestem przekonany w Panu Jezusie, że nie ma niczego, co by samo w sobie było skalane. Skalane jest jedynie dla tego, kto je uważa za skalane. Jeśli jednak twój brat jest zasmucony twoją postawą wobec pokarmów, to nie postępujesz zgodnie z miłością. Nie narażaj na zgubę przez swój pokarm tego, za którego umarł Chrystus. Niech więc wasze dobro nie będzie przyczyną bluźnierstwa. Królestwo Boga przecież nie jest pokarmem i napojem, ale sprawiedliwością, pokojem i radością w Duchu Świętym.

Oto Słowo Boże.

Alleluja, alleluja, alleluja.

Wy jesteście moimi świadkami.
 Idźcie i głoscie światu Ewangelię.

Alleluja, alleluja, alleluja.

EWANGELIA: Łk 24,41-48

Słowa Ewangelii według świętego Łukasza

[Kiedy Jezus ukazał się uczniom, oni] zaś z radości jeszcze nie dowierzali i byli zdumieni, zapytał ich: Macie tu coś do jedzenia? Podali Mu kawałek pieczonej ryby. A On wziął i zjadł w ich obecności.

Potem zwrócił się do nich: To właśnie wam mówiłem, gdy byłem jeszcze z wami, że musi się spełnić wszystko, co jest o Mnie napisane w Prawie Mojżesza, u Proroków i w Psalmach. Wtedy otworzył ich umysły, aby rozumieli Pisma. I powiedział im: Zostało przecież napisane, że Mesjasz będzie cierpiał i trzeciego dnia powstanie z martwych. W imię Jego będzie głoszone wszystkim narodom wezwanie do opamiętania dla odpuszczenia grzechów, zaczynając od Jeruzalem. Wy jesteście tego świadkami.

Oto Słowo Pańskie.

HOMILIA

Tegoroczny Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan odbywa się w kontekście setnej rocznicy Konferencji Misyjnej w Edynburgu, która dała początek współczesnemu ruchowi na rzecz zjednoczenia chrześcijan. Wydarzenie to jest dla nas wskazówką, że dialog i misje nie wykluczają się wzajemnie, że są to dwa wymiary życia Kościoła Chrystusowego i każdego chrześcijanina, jak dwaj uczniowie idący do Emaus.

Liturgia słowa podkreśla znaczenie gościnności i posiłku w życiu chrześcijanina. W pierwszym czytaniu słyszeliśmy opowieść o wizycie trzech tajemniczych gości u Abrahama i Sary. Abraham przyjmuje ich bardzo serdecznie, z istic wschodnią gościnnością, nie wiedząc, kogo ma przed sobą. Autor Listu do Hebrajczyków (13,2) w nawiązaniu do tego wydarzenia zachęca: *Nie zapominajcie o gościnności, bo dzięki niej niektórzy, nie wiedząc, podejmowali aniołów*. Tradycja chrześcijańska widzi w tych trzech nie tylko aniołów, ale nawet zapowiedź Trójcy Świętej, trzech Osób Boskich, jak uwiecznił to Andriej Rublow w swojej najświetniejszej ikonie. Tę intuicję zawiera w sobie polskie przysłowie: *Gość w dom, Bóg w dom*.

Jednak w drugim czytaniu św. Paweł przypomina nam, że gościnność, jakiej pragnie Bóg, nie polega na samym jedzeniu i picciu, ponieważ: *Królestwo Boże to nie sprawa tego, co się je i pije, ale to sprawiedliwość, pokój i radość w Duchu Świętym*. Gdyby wystarczyło wspólnie zasiąść do stołu, by stać się głosicielem królestwa Bożego, nie byłoby to zbyt trudne!

W Ewangelii czytamy, że Jezus stał się rozpoznawalnym dla uczniów podczas łamania chleba, gestu, który musiał być tak bardzo charakterystyczny, że natychmiast *otworzyły się im oczy*. Chrystus podczas całej działalności publicznej był *Rabbim, który lubił uczyć* (E. Bianchi), oskarżanym przez niektórych, że w przeciwieństwie do Jana Chrzciciela nadużywa jadła i napoju (por. Mt 11,19). Zbawiciel wykorzystywał

spotkania przy stole jako okazje do głoszenia królestwa Bożego. Pierwszy cud, który objawił uczniom Jego mesjańską godność, zdarzył się podczas wesela w Kanie Galilejskiej. Jezus bywał na posiłku w domach celników (Zacheusz, Mateusz), gorliwych faryzeuszów (Szymon) czy też u swoich przyjaciół (Marty, Marii i Łazarza). Jednak każde z tych spotkań związane było z przemianą czyjegoś serca, przekazaniem ważnych prawd o królestwie Bożym oraz o swoim posłannictwie i tożsamości.

Co oznacza dziś, dla nas, postawa świadczenia o Chrystusie przez gościnność? Czego uczy nas w tym względzie Zbawiciel?

Gościnność okazywana braciom była jedną z ważnych cech pierwszych wspólnot. Św. Paweł przypominał (1Tm 3,2), że *biskup powinien być gościnny*, a chrześcijan w Rzymie zachęca: *Zarządzajcie potrzebom świętych. Przestrzegajcie gościnności* (Rz 12,13). Również w Pierwszym Liście Piotra (1P 4,9) czytamy: *Okazujcie sobie wzajemną gościnność bez szemrania!* Również św. Jan (3J 1,5) chwali Gajusa: *Ty, umiłowany, postępujesz w duchu wiary, gdy pomagasz braciom, a zwłaszcza przybywającym skądinąd*, zaś w jego Pierwszym Liście (1J 3,17) czytamy napomnienie: *Jeśliby ktoś posiadał majątność tego świata i widział, że brat jego cierpi niedostatek, a zamknął przed nim swe serce, jak może trwać w nim miłość Boga? Dzieci, nie miłujmy słowem i językiem, ale czynem i prawdą!*

O pierwszych chrześcijanach środowisko pogańskie mówiło z podziwem: *Patrzcie, jak oni się miłują*. A była to miłość okazywana ubogim, sierotom i wdowom, a więc ludziom, którymi ówczesne społeczeństwo niewiele się zajmowało.

Również dziś jesteśmy wezwani do okazywania gościnności, pomocy, zwłaszcza tym, którzy nie mogą się nam odwdzięczyć. Chrystus uczy: *Kiedy urządzasz przyjęcie, zaproś ubogich, ułomnych, chromych i niewidomych. A będziesz szczęśliwy, ponieważ nie mają czym tobie się odwdzięczyć; odpłatę bowiem otrzymasz przy zmartwychwstaniu sprawiedliwych* (Łk 14, 13-14). Sam Zbawiciel utożsamia się z tymi, którzy potrzebują naszej gościnności lub odwiedzin, gdy w scenie Sądu Ostatecznego mówi do wybranych: *Byłem głodny, a daliście mi jeść, byłem spragniony, a daliście mi pić* (Mt 25, 34-36). Zatem gościnność chrześcijańska ma wymiar *caritas*, miłości bezinteresownej, skierowanej do potrzebujących.

W encyklice „*Deus caritas est*” papież Benedykt XVI napisał: *We wspólnocie wierzących nie może być takiej formy ubóstwa, by komuś odmówiono dóbr koniecznych do godnego życia* (nr 20). Konkretna miłość bliźniego jest również formą świadectwa i przemiany świata na lepsze: *Aby świat stał się lepszy, konieczne jest, by chrześcijanie przemawiali jednym głosem i działali na rzecz szacunku dla praw i potrzeb wszystkich, zwłaszcza ubogich, poniżonych i bezbronnych* (tamże, nr 30b). Chociaż w Polsce mamy od wielu już lat wspólne ekumeniczne dzieła charytatywne, takie jak „Wigilijne Dzieło Pomocy Dzieciom” czy „Jałmużna wielkopostna”, potrzeba i możliwości współpracy chrześcijan na tym polu są wciąż jeszcze ogromne.

Jednak nie tylko gościnność, pojęta jako pomoc ubogim, jest świadectwem na rzecz Chrystusa. Również nasze spotkania przy stole, przy różnych okazjach i z

różnymi ludźmi, mogą być miejscem świadczenia o naszej wierze. Tu możemy zapytać siebie, jak Jezus uczniów idących do Emaus: *Cóż to za rozmowy prowadzicie z sobą?* (Łk 24, 17). Czy nasze rozmowy przy stole dotyczą spraw Bożych, Jezusa, wiary? Czy są one budujące dla słuchaczy, czy też przyłączamy się do chóru malkontentów i krytyków własnego Kościoła? Jezus pragnie, by po spotkaniu z nami osoby czuły się tak jak Kleofas i jego towarzysz po spotkaniu z Nim, to znaczy, by odzyskiwały wiarę, że dobro jest silniejsze od zła, bo *Pan naprawdę zmartwychwstał* (Łk 24, 34).

Ks. Janusz Bujak
Kościół rzymskokatolicki
Koszalin

Część IV

MATERIAŁY POMOCNICZE

1. Wzory modlitw powszechnych (przyczynnych)

D – duchowny
L – lektor (diakon)
W – wszyscy wierni

WZÓR I

(na podstawie *Rytuału* Kościoła Ewangelicko-Methodystycznego)

D – Módlmy się!

Boże, nasz Ojcze, udziel nam pomocy Twego Ducha Świętego w naszych modlitwach o zbawienie Twego ludu.

L – Módlmy się za Kościół powszechny na całym świecie i za nasze Kościoły, by wzrastały w wierze i jedności, odnawiane mocą Ducha Świętego i przysposabiane do służby i zwiastowania Twego słowa. Ciebie prosimy:

W – Wysłuchaj nas, Panie!

L – Módlmy się za zwierzchników Kościołów, biskupów, superintendentów, duchowieństwo, diakonise i wszystkich współpracujących nad rozkrzewianiem Twojej prawdy i trujących się na niwie Pańskiej. Ciebie prosimy:

W – Wysłuchaj nas, Panie!

L – Módlmy się za wszystkie ludy tego świata i za ich przywódców, by dążyli do sprawiedliwości, wolności i pokoju. Ciebie prosimy:

W – Wysłuchaj nas, Panie!

L – Módlmy się za naszą ojczyznę i tych, którzy mają wpływ na jej losy, by kierowali się mądrością, uczciwością i wyrozumiałością. Ciebie prosimy:

W – Wysłuchaj nas, Panie!

L – Módlmy się za tych, którzy żyją i pracują wśród nas i dla nas, by właściwie używali swych darów dla dobra ogólnego, znajdując radość w służeniu bliźnim. Ciebie prosimy:

W – Wysłuchaj nas, Panie!

L – Módlmy się za wszystkich obciążonych troskami, doświadczanych przez cierpienie, chorych i samotnych, za tych, którzy cierpią prześladowania dla sprawiedliwości, by ich słabość zmieniona została w siłę, smutek przemieniony został w radość. Ciebie prosimy:

W – Wysłuchaj nas, Panie!

L – Módlmy się za wszystkich gromadzących się w Tygodniu Modlitw o Jedność Chrześcijan, byśmy, stanowiąc jedną rodzinę Twoich dzieci, dawali świadectwo światu o pojednanej różnorodności. Ciebie prosimy:

W – Wysłuchaj nas, Panie!

D – W Tobie, Ojczy, stanowimy jedną rodzinę dzieci Twoich na ziemi i w niebie. Dopomóż nam, byśmy, patrząc na przewodników wiary, wytrwale dążyli do pełni, którą jest wiekuista radość w Twoim królestwie. Przez Jezusa Chrystusa, Pana naszego. Amen.

WZÓR II

(opracowanie: Kościół Starokatolicki Mariawitów)

D – Błagamy Cię, Panie, nasz Boże, wejrzyj pogodnym Obliczem Twoim na nas, by żadne przyrzeczenie, pragnienie i modlitwa nasza nie były próżne, ale zawsze zgodne z Twoją Najświętszą Wolą. Pokładając serdeczną ufność w Tobie, pokornie prosimy, pozwól nam, dzieciom Twoim, wołać do Ciebie, błagając o jedność i błogosławieństwo obfite dla naszych współbraci i dla nas, niegodnych sług Twoich. Ciebie, Boga, prosimy.

W – Wysłuchaj nas, Panie!

L – Wszchemogący i wieczny Boże, który ustanowiłeś Jednorodzonego Syna swojego Królem, Nauczycielem i Najwyższym Kapłanem Kościoła Twojego, spraw, prosimy Cię: niech wszystkie narody chrześcijańskie poznawszy w Chrystusie najwyższego Pasterza, zjednoczą się w wierze i Jego miłości. Ciebie, Boga, prosimy.

W – Wysłuchaj nas, Panie!

L - Wszechmogący i wieczny Boże, w którego ręku są wszelkie władze, wejrzyj łaskawie na zwierzchników Kościołów chrześcijańskich, by oświeceni światłem Ducha Świętego dawali świadectwo poddania się potędze Twojej miłości, dążąc do upragnionej jedności w Chrystusie, Panu naszym. Ciebie, Boga, prosimy.

W – Wysłuchaj nas, Panie!

L – Wszechmogący i wieczny Boże, tchnij w nas Ducha Twojego i ogniem Jego miłości zapal nasze serca, byśmy służyli Ci w czystości ciała i czystym sercem podobali się Tobie. Ciebie, Boga, prosimy.

W – Wysłuchaj nas, Panie!

L – Wszechmogący i wieczny Boże, który jesteś samą Miłością i do miłości powołujesz człowieka, spraw, prosimy Cię, byśmy w każdym bliźnim odnajdywali Twój obraz i Twoje podobieństwo. Ciebie, Boga, prosimy.

W – Wysłuchaj nas, Panie!

L - Wszechmogący i wieczny Boże, który dozwoliłeś nam stanąć przed Tobą, byśmy zanosili modlitwy o jedność Kościoła, spraw, prosimy Cię: niech Wola Twoja spełnia się nad nami, w nas i przez nas. Ciebie, Boga, prosimy.

W – Wysłuchaj nas, Panie!

D – Boże, którego Miłosierdzie jest nieprzebrane, wejrzyj łaskawie na to miejsce i na serca tych, którzy pragną podobać się Tobie, i racz je uświęcić łaską swoją, by zasłużyły, by stać się godnym przybytkiem miłości Boskich Tajemnic Jednorodzonego Syna Twojego. Który z Tobą żyje i króluje w jedności Ducha Świętego, Bóg po wszystkie wieki wieków.

W – Amen.

WZÓR III

(opracowanie: Kościół Prawosławny)

D – Wołajmy wszyscy z całej duszy i ze wszystkich myśli naszych wołajmy: Panie, zmiłuj się.

W – Panie, zmiłuj się.

L – Panie wszechmocny, Boże ojców naszych, prosimy Cię, wysłuchaj i zmiłuj się. Zmiłuj się nad nami, Boże, według wielkiego miłosierdzia Twego, prosimy Cię, wysłuchaj i zmiłuj się.

Zmiłuj się nad nami, Boże, według wielkiego miłosierdzia Twego, modlimy się, usłysz głos modlitwy nas grzesznych i niegodnych sług Twoich, modlących się do Ciebie, i zmiłuj się.

W – Panie, zmiłuj się.

L – Boże, Boże nasz, wejrzyj z wysokości świętego przybytku Twego i zobacz; obdarz Kościół Twój doskonałym pokojem, modlimy się do Ciebie, wysłuchaj i zmiłuj się.

W – Panie, zmiłuj się.

L – Królu przedwieczny, Oblubieńcze i głowo Kościoła Twego świętego, Panie Jezu Chryste, Boże nasz, ze względu na wylanie przeczystej Twojej Krwi, przez którą wyrwałś nas z niewoli wroga, wspomnij zmiłowania Twoje i miłosierdzie Twoje dawne i obdarz Kościół doskonałym pokojem, pomódlmy się do Pana, wysłuchaj i zmiłuj się.

W – Panie, zmiłuj się.

L – Boże i Stwórco, i Twórco nasz, nie pamiętaj naszych nieprawości, chociaż bowiem zgrzeszyliśmy, to nie odstępiliśmy od Ciebie, Boga naszego, nie wyciągnęliśmy rąk naszych do Boga obcego, modlimy się do Ciebie i błagamy Ciebie, abyś wejrzał na Kościół Twój święty, i obdarzył go jednością oraz pokojem, wołajmy wszyscy: Panie, wysłuchaj i szybko zmiłuj się.

W – Panie, zmiłuj się.

L – Jeszcze módlmy o zachowanie w opiece Bożej naszej Ojczyzny, za jej władze i wojsko, abyśmy mogli prowadzić ciche i spokojne życie, we wszelkiej pobożności i czystości.

Jeszcze módlmy się za naszych braci kapłanów, mnichów i za wszystkich braci naszych w Chrystusie.

Jeszcze módlmy się za błogosławionych i zawsze godnych pamięci świątobliwych patriarchów, za fundatorów tej świątyni Bożej i za wszystkich zmarłych ojców i braci naszych.

W – Panie, zmiłuj się (trzy razy).

L – Jeszcze módlmy się za ofiarodawców i dobroczyńców tego świętego i czcigodnego domu Bożego, za pracujących, śpiewających i za obecny tutaj lud, który oczekuje od Ciebie wielkiego i obfitego miłosierdzia.

Modlitwa ektenii żarliwej:

- D** – Panie Boże nasz, przyjmij tę żarliwą modlitwę sług Twoich i zmiłuj się nad nami według wielkiego Twego miłosierdzia. Ześlij obfite łaski na nas i na cały lud Twój, który oczekuje od Ciebie obfitego miłosierdzia. Albowiem jesteś Bogiem miłosiernym, Przyjacielem człowieka, i Tobie chwałę oddajemy, Ojcu i Synowi, i Świętemu Duchowi, teraz i zawsze, i na wieki wieków.
- W** – Amen.

WZÓR IV

(opracowanie: Kościół Rzymskokatolicki)

- D** – Zmartwychwstały Chrystus pragnie, byśmy byli Jego świadkami. Przedstawmy dobremu Bogu nasze prośby, by odmieniał nas, nasze Kościoły i cały świat.

(L – Po każdym wezwaniu będziemy odpowiadać: „Aby byli Twoimi świadkami”)

- L** – Boże, Ty jesteś Ojcem wszystkich narodów – udziel im błogosławieństwa pokoju.

W – *Aby byli Twoimi świadkami.*

- L** – Boże, Ty jesteś najwyższym Władcą – oświeć tych, którzy rządzą na ziemi i ustanawiają prawa.

W – *Aby byli Twoimi świadkami.*

- L** – Panie, Dobry Pasterzu – wejrzyj na tych, których postawiłeś na czele swojej owczarni.

W – *Aby byli Twoimi świadkami.*

- L** – Chryste, Ty jesteś Panem Kościoła – wspieraj ekumeniczne wysiłki Twoich uczniów.

W – *Aby byli Twoimi świadkami.*

- L** – Panie, powołaj dobrych i licznych głosicieli nawrócenia i odpuszczenia grzechów.

W – *Aby byli Twoimi świadkami.*

- L** – Boże, Ty stworzyłeś mężczyznę i niewiastę – umacniaj miłość małżonków.

W – *Aby byli Twoimi świadkami.*

L – Chryste, pojednaj zwaśnione rodziny, sąsiedztwa i środowiska, wszystkich utwierdź w zgodzie i miłości.

W – *Aby byli Twoimi świadkami.*

D – Panie, nasz Boże, przyoblecz nas mocą z wysoka, by Twoje zbawienie dotarło aż do krańców ziemi. Przez Chrystusa, Pana naszego.

W – *Amen.*

WZÓR V

(opracowanie: Kościół Rzymskokatolicki)

D – Chrystus towarzyszy nam w pielgrzymce życia. Pragnie On, byśmy Go rozpoznawali i słuchali. Przedstawmy Mu nasze prośby.

L – *Dlaczego szukacie żyjącego wśród umarłych?* Módlmy się za wszystkich chrześcijan, by byli prawdziwymi świadkami zmartwychwstałego Pana. Ciebie prosimy:

W – *Wysłuchaj nas, Panie!*

L – *O czym rozmawiacie ze sobą w drodze?* Módlmy się za zwierzchników kościelnych i teologów, by potrafili słuchać się nawzajem i usłyszeć głos Pana. Ciebie prosimy:

W – *Wysłuchaj nas, Panie!*

L – *Zatrzymali się smutni.* Módlmy się za cierpiących wszelaki niedostatek ciała i ducha, by znaleźli wsparcie ze strony bliźnich. Ciebie prosimy:

W – *Wysłuchaj nas, Panie!*

L – *Czyż serce nie pałało w nas, gdy Pisma nam wyjaśniał?* Módlmy się o świecenie naszych umysłów, byśmy rozumieli Pisma mówiące o Mesjaszu. Ciebie prosimy:

W – *Wysłuchaj nas, Panie!*

L – *Opowiadali, jak go poznali po łamaniu chleba.* Módlmy się za nas samych, byśmy czerpali siłę i radość ze spotkania z Chrystusem w Eucharystii. Ciebie prosimy:

W – *Wysłuchaj nas, Panie!*

D – Panie Jezu Chryste, wlej w nasze serca odwagę i nadzieję, byśmy byli w świecie czytelnym znakiem Twojej obecności, który żyjesz i królujesz z Bogiem Ojcem i Duchem Świętym po wszystkie wieki wieków.

W – Amen.

WZÓR VI

(opracowanie: Kościół Rzymskokatolicki)

D – Chrystus jest Świadkiem Wiernym, w którym wypełniło się *Amen* wobec woli Ojca. W Duchu Świętym, w duchu zawierzenia i posłuszeństwa, przedstawmy Bogu nasze błagania:

(**L** – *Po każdym wezwaniu na znak zgody wspólnie będziemy mówić: Amen.*)

L – Boże, niebo i ziemia świadczą o Twojej potędze – spraw, byśmy odkrywali Twoje piękno w stworzeniu.

W – Amen.

L – Boże, Ty chcesz, by żaden człowiek nie dawał fałszywego świadectwa – spraw, by wszyscy ludzie byli posłuszni głosowi prawego sumienia.

W – Amen.

L – Boże, Ty posyłałeś proroków, by byli nosicielami Twego słowa – spraw, byśmy dochowali wierności Twemu przymierzu.

W – Amen.

L – Boże, Twój Syn przyszedł, by złożyć świadectwo prawdzie – niech nas doprowadzi do pełnej wolności.

W – Amen.

L – Boże, Ty jesteś męstwem męczenników – umacniaj wszystkich prześladowanych z powodu świadectwa Jezusa.

W – Amen

L – Boże, Ty posyłasz świadków Ewangelii aż po krańce świata – obdarzaj misjonarzy Kościoła jednością i pokojem.

W – Amen.

D – Ojczy, niech się spełni wola Twoja, jako w niebie tak i na ziemi, byśmy świadczyli o Twoich dziełach słowem i życiem, który żyjesz i królujesz na wieki wieków.

W – Amen.

2. Szkocki kontekst ekumeniczny

Od 1910 do 2010 r.

W 1910 r. Edynburg był świadkiem narodzin współczesnego ruchu ekumenicznego. Dlaczego stało się to w tym mieście? Intelktualnie i kulturowo Szkocja miała silną tradycję międzynarodowych kontaktów sięgającą jeszcze czasów celtyckich misji. Ta międzynarodowa perspektywa była zawsze podkreślana przez czołowych szkockich teologów i przywódców kościelnych, co znalazło wyraz w silnym misyjnym etosie szkockiego protestantyzmu XIX w., który, oprócz ewangelizacji, zainteresowany był modyfikacją ekonomiczną, imperialną ekspansją Wielkiej Brytanii. Zaangażowane w misje Kościoły wołały same wesprzeć Światową Konferencję Misyjną, aniżeli zostawić to agencjom misyjnym. W końcu Szkocja doświadczyła głębokich zmian zarówno Kościołów jak i społeczeństwa, co pobudziło Kościoły do większej otwartości.

W 2000 r. John Pobee (Ghana) odwiedził Szkocję i zachęcił chrześcijańskich liderów do tego, by uczcić rocznicę 1910 r. W ciągu następnych kilku lat wciąż rozszerzający się krąg misyjnych myślicieli i aktywistów uznał, że 2010 r. będzie do tego doskonałą okazją, ale potrzeba wspólnych działań. W 2005 r. w Edynburgu zorganizowano międzynarodowe spotkanie, na którym omawiano kluczowe tematy dotyczące misji w XXI w., takie jak: podstawy misji, misje w kontekście międzywyznaniowym, misje oraz ich związki z postmodernizmem i władzą, formy zaangażowań misyjnych, edukacja teologiczna i duchowość misyjna.

Minione lata

Od 1940 r. do dnia dzisiejszego rozwinęły się trzy główne nurty w ekumenicznym pejzażu Szkocji.

Badania teologiczne

Od tzw. Raportu Biskupów z 1956 r. (anglikanie i prezbiterianie) przez trzydzieści lat (1967-1994) tzw. Rozmów wielostronnych (włączających sześć Kościołów w Szkocji), aż do Inicjatywy Kościołów Szkockich dla Jedności Chrześcijan (1996-2003), omówiono wiele doktrynalnych zagadnień, co zaowocowało większym zrozumieniem naszych różnych tradycji. Fakt, że nie udało się wypracować schematu unii, który wszyscy zgodnie mogliby przyjąć, nie jest wynikiem jakiegoś antagonizmu między Kościołami, a raczej zdaniem sobie sprawy z tego, że jedność jest czymś więcej niż tworzeniem wielkich planów. Należy więc starać się rozpoznać jedność jako wartość możliwą w zakresie różnorodności.

Praktyczna współpraca

Na poziomie narodowym wyłoniły się w latach pięćdziesiątych dwa ciała, mające wielką energię i wizję. Na początku 1960 r. zaowocowało to otwarciem tzw. Domu Kościołów Szkockich w Dunblane. Było to centrum konferencyjne i ośrodek szkoleniowy, który *Kościół utrzymywały i tam mogły się uczyć i wzrastać razem, aby służyć Szkocji*.

W 1962 r. ustanowiona została Rada Kościołów Szkocji, której członkami zastały w większości Kościoły nierzymskokatolickie (z wieloma stowarzyszonych ekumenicznych grup i organizacji). Doprowadziło to do wzmożenia aktywności zaangażowanych w działania Rady Kościołów szkockich. W 1986 r. po raz pierwszy włączył się do tych działań Kościół Rzymskokatolicki. Dzięki temu powstała w 1990 r. Akcja „Kościół Razem” w Szkocji.

Głos prorocki

Ten trzeci nurt jest najtrudniejszy do realizacji. Jednak bez niego ekumenizm zatraciłby swoje ostrze. W miarę jak Kościoły zbliżały się do siebie, ekumenizm wypracował własną działalność profetyczną. Praca Pomocy Chrześcijańskiej przejawia się zarówno w aspekcie praktycznym (np. pomoc dla głodujących), ale także w profetycznych słowach protestu na rzecz sprawiedliwości w świecie. Wspólnota Iona, która zawsze miała bardzo silne ekumeniczne zaangażowanie, otwarcie zachęca Kościoły i świat do działań na rzecz jedności i sprawiedliwości. Takim profetycznym momentem była również wizyta w Szkocji papieża Jana Pawła II (w 1982 r.), który powiedział wówczas: *Idźmy razem jako pielgrzymi ręka w rękę*.

Ekumenizm w ostatnich latach poszerzył się o kontekst międzyreligijny i o chrześcijańskie świadectwo w coraz bardziej świeckim i wielokulturowym społeczeństwie. Historia ekumenizmu w Szkocji pokazuje, że aby wyjść naprzeciw tym wyzwaniom, musimy trzymać się trzech wspomnianych nurtów. Tylko wtedy, gdy współdziałają one ze sobą, tworzy się taka teologia, współpraca i głos profetyczny, które leżą w centrum ekumenicznej wizji.

„Szkocka kratka” (*tartans*) jest dla Szkotów skarbem. Tradycyjnie każdy wzór identyfikuje klan lub rodzinę, ale owa kratka jest też żywą tradycją i nie przestaje się jej używać na oznaczenie różnych działań i organizacji. Każdy wzór ma podstawowy kolor, na który nałożone są horyzontalne i wertykalne pasy.

Pasy horyzontalne – Kościoły szukają jedności między sobą

Wspólna Komisja Doktrynalna Kościoła Szkocji i Kościoła Rzymskokatolickiego

Wspólny dialog jest niewyczerpanym źródłem błogosławieństwa. Ostatni dokument, wypracowany przez Komisję jest zatytułowany „Chrzest: katolicy i reformowani”. Podsumowuje on postęp we wspólnym rozumieniu chrztu, ale także

zaprasza do dalszych refleksji na temat tego, co on oznacza dla misji Kościoła dzisiaj. Wspólna Komisja jest przykładem pozytywnego dialogu ekumenicznego na płaszczyźnie teologicznej i pokazuje zarówno jednostkom jak i instytucjom jak mają służyć poważnie jedni drugim.

EMU (inicjatywa episkopalno-metodystyczno-reformowana)

Idąc w ślad za zakończoną już Inicjatywą Kościołów Szkockich dla Jedności Chrześcijan (1996-2003) przedstawiciele Szkockiego Kościoła Episkopalnego, Kościoła Metodystycznego i Zjednoczonego Kościoła Reformowanego spotkają się dwukrotnie w ciągu roku, by znaleźć obszary, na których, tak w skali narodowej, jak i lokalnej, mogły razem realizować swoją służbę. Rozmowy te nazwano EMU (skrót pochodzi od liter występujących w nazwach Kościołów: **E**piscopal, **M**ethodist, **U**nited Reformed). EMU jest młodą, żywą społecznością o wielkich możliwościach rozwoju.

Rozwijanie stosunków z chrześcijańskimi mniejszościami etnicznymi

W 2007 r. Kościoły w Szkocji obchodziły 200-lecie obalenia handlu niewolnikami. Stało się to katalizatorem w rozwoju bliższych stosunków z tradycyjnymi Kościołami i wciąż rosnącymi grupami chrześcijan wywodzących się z mniejszości etnicznych w Szkocji. Szkockie Kościoły mają swych przedstawicieli spośród afrykańskich i azjatyckich chrześcijan. Organizują się oni w grupy, by rozwijać stosunki między sobą i z Kościołami tradycyjnymi.

Pasy wertykalne – Kościoły zaangażowane w życie szkockiej społeczności

Kościoły i parlament

Biuro Parlamentarne Szkockich Kościołów jest owocem ich zaangażowania w proces, który doprowadził do powstania szkockiego parlamentu. Stwierdzając, że możemy pracować razem i w tej dziedzinie, Kościoły powołały własne Biuro Parlamentarne, by ich głos był słyszany.

Kościoły i dialog narodowy

Przywódcy i reprezentanci dwunastu szkockich Kościołów zaakceptowali zaproszenie szkockiego rządu, by przyczynić się do „narodowego dialogu” na temat wyboru drogi ku przyszłości Szkocji. Wypracowali oni następującą deklarację:

Uznajemy, że Kościół jest w drodze, tak, jak i nasz naród – wszyscy idziemy, by zmagać się z przeciwnościami i aby dojść tam, gdzie powinniśmy być. Tak dla Kościoła jak i dla naszego narodu oraz naszych społeczności ważne są chrześcijańskie wartości, charakteryzujące naszą wspólną egzystencję w Szkocji:

- *naród, który jest ukształtowany przez zasady miłości do Boga i do ludzi;*
- *naród, który promuje godność i sprawiedliwość dla wszystkich;*
- *naród, który promuje wierność w stosunkach osobistych i społecznych;*
- *naród, który demonstruje współczucie i troskę o ludzi słabych i zmarginalizowanych;*
- *społeczność, w której głos wszystkich będzie słyszany;*
- *ludzie, którzy troszczą się mniej o swoje własne dobro, a więcej troski mają o dobro innych;*
- *naród, który walczy o godność, w której wszyscy mogą doświadczać życia w jego pełni;*
- *naród, który przyjmuje wyjątkowe wkład tych, którzy tworzą nową Szkocję;*
- *państwo, które promuje dobro wszystkich obywateli bez wywyższania się we władzy.*

Dla nas te wszystkie wartości są zakorzenione w Chrystusie i wyraźnie kształtują historię Szkocji tak, jak się ona rozwijała przez lata.

Uliczni pastorzy

Pastorzy uliczni są nową misyjną inicjatywą (zapoczątkowaną w mieście Aberdeen), szerzącą się w całej Szkocji. Grupy przygotowanych ochotników, tzw. pastorów ulicznych, wywodzących się z lokalnych Kościołów, działają późno w nocy w centrach miast, by udzielać rad i wspierać ludzi. Chcą się spotykać, rozmawiać i angażować w sprawy ludzi potrzebujących wsparcia przez słuchanie i praktyczną pomoc.

*Opracował ks. Wawrzyniec Markowski
Kościół Ewangelicko-Methodystyczny*

3. Niektóre kluczowe daty z historii Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan

- ok. 1740 W Szkocji spotykamy się z ruchami charyzmatycznymi, mającymi powiązania z Kościołami Ameryki Północnej, których przesłanie odnowy zawiera modlitwy za inne Kościoły i z innymi Kościołami.
- 1820 Ks. James Haldane Stewart publikuje „Wskazówki dla ogólnego zjednoczenia chrześcijan na rzecz wylania Ducha Świętego”.

- 1840 Ks. Ignatius Spencer, nawrócony katolik, występuje z propozycją „Zjednoczenia w Modlitwie dla Jedności”.
- 1867 Pierwsza Konferencja Biskupów Anglikańskich w Lambeth podkreśla wagę modlitwy o jedność w „Preamble” do swych „Rezolucji”.
- 1894 Papież Leon XIII zachęca do przeprowadzania Oktawy Modłów o Jedność w kontekście świąt Zesłania Ducha Świętego.
- 1908 Obchody „Oktawy Jedności Kościoła” zostały zainicjowane w styczniu przez księdza Paula Wattsona.
- 1926 Ruch „Wiara i Ustrój” Światowej Rady Kościołów rozpoczyna wydawanie „Materiałów Pomocniczych na Oktawę Modłów o Jedność Chrześcijan”.
- 1935 Ks. Paul Couturier z Francji popiera Powszechny Tydzień Modlitwy o Jedność Chrześcijan opierając się na modlitwie o jedność *jakiej chce Chrystus i przez środki, które On chce*.
- 1958 Centrum „Jedność Chrześcijan” (Lyon, Francja) i Komisja „Wiara i Ustrój” Światowej Rady Kościołów rozpoczynają wspólne przygotowania materiałów na Tydzień Modlitw.
- 1964 „Dekret o ekumenizmie” II Soboru Watykańskiego podkreśla fakt, że modlitwa jest duszą ruchu ekumenicznego i w ten sposób zachęca do obchodzenia Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan.
- 1966 Komisja „Wiara i Ustrój” Światowej Rady Kościołów i Sekretariat ds. Jedności Chrześcijan (obecnie Papieska Rada ds. Popierania Jedności Chrześcijan) rozpoczynają wspólne oficjalne przygotowania tekstu na Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan (wykorzystanego po raz pierwszy w 1968 r.)
- 1975 Projekt początkowy tekstów Tygodnia Modlitw został przygotowany przez wspólnotę lokalną, następnie przepracowany przez Komisję „Wiara i Ustrój” oraz Papieską Radę ds. Popierania Jedności Chrześcijan. Staje się to praktyką lat następnych.
- 1998 Po raz pierwszy w Polsce Rada ds. Ekumenizmu Konferencji Episkopatu Polski i Polska Rada Ekumeniczna wydają wspólnie zeszyt na Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan.
- 2004 Komisja „Wiara i Ustrój” i Papieska Rada ds. Popierania Jedności Chrześcijan decydują, że broszury z tekstami na Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan będą wspólnie publikowane i prezentowane w tym samym formacie.
- 2008 Obchody stulecia Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan.

4. Tematy Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan

Opracowywane we współpracy Komisji „Wiara i Ustrój” Światowej Rady Kościołów i Papieskiej Rady (niegdyś Sekretariatu) ds. Popierania Jedności Chrześcijan od 1968 r.:

- 1968 *Ku chwale Jego majestatu* (Ef 1,14).
 1969 *Powołani do wolności* (Ga 5,13).
 Spotkanie przygotowawcze w Rzymie, Włochy.
 1970 *Jesteśmy współpracownikami Boga* (1 Kor 3,9).
 Spotkanie przygotowawcze w klasztorze Niederaltaich, RFN.
 1971 (...) *i komunია Ducha Świętego* (2 Kor 13,13).
 Spotkanie przygotowawcze w Bari, Włochy.
 1972 *Przykazanie nowe daję wam* (J 13,34).
 Spotkanie przygotowawcze w Genewie, Szwajcaria.
 1973 *Panie, naucz nas modlić się* (Łk 11,1).
 Spotkanie przygotowawcze w opactwie Montserrat, Hiszpania.
 1974 *Niechaj wszelki język wyznaje, że Jezus Chrystus jest Panem* (Flp 2,11).
 Spotkanie przygotowawcze w Genewie, Szwajcaria.

W kwietniu 1974 do Kościołów został zaadresowany list w sprawie utworzenia grup lokalnych, które mogą uczestniczyć w przygotowywaniu tekstów na Tydzień Modlitw. Grupa australijska była pierwszą, która się zaangażowała przygotowując początkowy projekt broszury na Tydzień Modlitw o Jedność Chrześcijan na 1975 rok.

- 1975 *To jest wola Ojca, aby wszystko na nowo zjednoczyć w Chrystusie jako Głowie* (Ef 1,10).
 Projekt tekstu opracowany przez grupę australijską - spotkanie przygotowawcze w Genewie, Szwajcaria.
 1976 *Jesteśmy powołani do stawania się podobnymi Jemu* (1 J 3,2).
 Projekt tekstu opracowany przez Konferencję Kościołów na Karaibach - spotkanie przygotowawcze w Rzymie, Włochy
 1977 *Nadzieja zawieść nie może* (Rz 5,1-5).

- Projekt tekstu opracowany w Libanie, podczas wojny domowej - spotkanie przygotowawcze w Genewie, Szwajcaria.
- 1978 *Nie jesteście już obcymi* (Ef 2,13-22).
Projekt tekstu opracowany przez ekumeniczną grupę Manchester, Anglia.
- 1979 *Służcie sobie wzajemnie ku chwale Bożej* (1 P 4,7-11).
Projekt tekstu opracowany w Argentynie - spotkanie przygotowawcze w Genewie, Szwajcaria.
- 1980 *Przyjdź Królestwo Twoje* (Mt 6,10).
Projekt tekstu opracowany przez grupę ekumeniczną Berlina, NRD - spotkanie przygotowawcze w Mediolanie, Włochy.
- 1981 *Różne są dary łaski, lecz ten sam Duch* (1 Kor 12,3b-13).
Projekt tekstu opracowany przez Ojców z Graymoor, USA - spotkanie przygotowawcze w Genewie, Szwajcaria.
- 1982 *Niech wszyscy znajdą swój dom w Tobie, o Panie* (Ps 84).
Projekt tekstu opracowany w Kenii - spotkanie przygotowawcze w Mediolanie, Włochy.
- 1983 *Jezus Chrystus, Życiem świata* (1 J 1,1-4).
Projekt tekstu opracowany przez grupę ekumeniczną Irlandii - spotkanie przygotowawcze w Céligny (Bosey), Szwajcaria.
- 1984 *Powołani do jedności przez Krzyż naszego Pana* (1 Kor 2,2; Kol 1,20).
Spotkanie przygotowawcze w Wenecji, Włochy.
- 1985 *Ze śmierci do życia z Chrystusem* (Ef 2,4.7).
Projekt tekstu opracowany na Jamajce - spotkanie przygotowawcze w Grandchamp, Szwajcaria)
- 1986 *Będziecie moimi świadkami* (Dz 1,6.8).
Teksty zaproponowane w Jugosławii (Słowenii) - spotkanie przygotowawcze w Jugosławii.
- 1987 *Zjednoczeni w Chrystusie jesteśmy nowym stworzeniem* (2 Kor 5,17).
Projekt tekstu opracowany w Anglii - spotkanie przygotowawcze w Taizé, Francja.
- 1988 *Miłość Boga usuwa lęk* (1 J 4,18).
Projekt tekstu opracowany we Włoszech - spotkanie przygotowawcze w Pinerolo, Włochy.
- 1989 *Budować wspólnotę: jedno Ciało w Chrystusie* (Rz 12,5-6a).
Projekt tekstu opracowany w Kanadzie - spotkanie przygotowawcze w Whaley Bridge, Anglia.
- 1990 *Aby wszyscy byli jedno (...) aby świat uwierzył* (J 17).

- Projekt tekstu opracowany w Hiszpanii - spotkanie przygotowawcze w Madrycie, Hiszpania.
- 1991 *Chwalcie Boga wszystkie narody* (Ps 117; Rz 15,5-13).
Projekt tekstu opracowany w Niemczech - spotkanie przygotowawcze w w Rotenburgu nad Fuldą, Niemcy.
- 1992 *Ja jestem z wami (...) idźcie więc* (Mt 28,16-20).
Projekt tekstu opracowany w Belgii - spotkanie przygotowawcze w Bruges, Belgia.
- 1993 *Zanieść owoce Ducha Świętego dla jedności chrześcijan* (Ga 5,22-23).
Projekt tekstu opracowany w Zairze - spotkanie przygotowawcze pod Zurychem, Szwajcaria.
- 1994 *Dom Boga: wezwani, aby być jednego serca i jednego ducha* (Dz 4, 23-35).
Projekt tekstu opracowany w Irlandii - spotkanie przygotowawcze w Dublinie, Irlandia.
- 1995 *Koinonia: komunია w Bogu i między sobą* (J 15,1-17).
Projekt tekstu opracowany przez Komisję „Wiara i Ustrój” - spotkanie przygotowawcze w Bristolu, Anglia.
- 1996 *Słuchajcie, stoję u drzwi i kołaczę* (Ap 3,14-22).
Projekt tekstu opracowany w Portugalii - spotkanie przygotowawcze w Lizbonie, Portugalia.
- 1997 *W imię Chrystusa (...) pojednajcie się z Bogiem* (2 Kor 5,20).
Projekt tekstu opracowany w Skandynawii - spotkanie przygotowawcze w Sztokholmie, Szwecja.
- 1998 *Duch Święty wspiera nas w słabości naszej* (Rz 8,14-27).
Projekt tekstu opracowany we Francji - spotkanie przygotowawcze w Paryżu, Francja.
- 1999 *Bóg zamieszka wraz z nimi i będą oni Jego ludem, a On będzie Bogiem z nimi* (Ap 21,3).
Projekt tekstu opracowany w Malezji - spotkanie przygotowawcze w klasztorze Bose, Włochy.
- 2000 *Niech będzie błogosławiony Bóg, który nappełnił nas wszelkim błogosławieństwem w Chrystusie* (Ef 1,3).
Projekt tekstu opracowany przez Radę Kościołów Bliskiego Wschodu - spotkanie przygotowawcze w sanktuarium La Verna, Włochy.
- 2001 *Ja jestem Drogą i Prawdą, i Życiem* (J 14,6).
Projekt tekstu opracowany w Rumunii - spotkanie przygotowawcze w Vulcan, Rumunia.

- 2002 *U Ciebie jest źródło życia* (Ps 36,10).
Projekt tekstu opracowany przez Radę Konferencji Episkopatów Europy (CCEE) i Konferencję Kościołów Europejskich (KEK) - spotkanie przygotowawcze w Centrum ekumenicznym Ottmaring k. Augsburga, Niemcy.
- 2003 *Ten skarb przechowujemy w glinianych naczyniach* (2 Kor 4,7).
Projekt tekstu opracowany w Argentynie - spotkanie przygotowawcze w Centrum ekumenicznym Los Rubios w Maladze, Hiszpania.
- 2004 *Mój pokój wam daję* (J 14,27).
Projekt tekstu opracowany w Aleppo, Syria - spotkanie przygotowawcze w Palermo, Sycylia.
- 2005 *Chrystus jedynym fundamentem Kościoła* (1 Kor 3,1-23).
Projekt tekstu opracowany na Słowacji - spotkanie przygotowawcze w Piestanach, Słowacja.
- 2006 *Gdzie dwóch albo trzech gromadzi się w Moje imię, tam jestem pośród nich* (Mt 18,20).
Projekt tekstu opracowany w Irlandii - spotkanie przygotowawcze w Prosperous, Co. Kildare, Irlandia.
- 2007 *Nawet głuchym przywraca słuch i niemym mowę* (Mk 7,37).
Projekt tekstu opracowany w Afryce Południowej - spotkanie przygotowawcze w Faverges, Francja.
- 2008 *Nieustannie się módlcie* (1 Tes 5,17).
Projekt tekstu opracowany w USA - spotkanie przygotowawcze w Graymoor, Garrison, USA.
- 2009 *Aby byli jedno w twoim ręku* (Ez 37, 19)
Projekt tekstu opracowany w Korei - spotkanie przygotowawcze w Marsylii, Francja.
- 2010 *Wy jesteście tego świadkami* (Łk 24,48)
Projekt tekstu opracowany w Szkocji - spotkanie przygotowawcze w Glasgow, Szkocja.

Spis treści

Część I - Wprowadzenie

1. Uwagi Redakcji przygotowującej polski materiał.....
2. Tekst biblijny
3. Wprowadzenie do tematu Tygodnia.....

Część II – Nabożeństwo

Część III – Poszczególne dni Tygodnia

1. Dzień pierwszy.....
2. Dzień drugi.....
3. Dzień trzeci.....
4. Dzień czwarty.....
5. Dzień piąty.....
6. Dzień szósty.....
7. Dzień siódmy.....
8. Dzień ósmy.....

Część IV – Materiały pomocnicze

1. Wzory modlitw powszechnych (przyczynnych).....
2. Szkocki kontekst ekumeniczny.....
3. Niektóre kluczowe daty z historii Tygodnia Modlitw
4. Tematy Tygodnia Modlitw o Jedność Chrześcijan.....

Wierni modlitwie Chrystusa:
*Aby wszyscy byli jedno, jak Ty,
Ojcze, we Mnie, a Ja w Tobie, żeby i
oni byli w Nas, aby świat uwierzył,
że Ty Mnie posłałeś (J 17,21), nie
możemy poprzestawać na obecnym
stanem rzeczy.*

Świadomi naszej winy i
gotowi do nawrócenia, musimy
starać się przewyciężyć istniejące
jeszcze wśród nas podziały, abyśmy
mogli wspólnie i wiarygodnie głosić
narodom orędzie Ewangelii.

*„Karta Ekumeniczna. Wytyczne dla
wzrastającej współpracy pomiędzy
Kościołami w Europie” (Wstęp)
Strasburg, 22 kwietnia 2001 r.*